

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок Ч. 19. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 223-41
Телефон Друкарні 229-28
Адреса для телегр.: Діло Львів
Кошто: П. К. О. Львів 504.060.
Банку Чеських Лейон.
Прага „Діло“.
Рукописів не повертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно (з книжкою) . . . 5.00 злот.
Чвертьрічна . . . 15.00 „
Піврічна . . . 30.00 „
Річна . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., у ЧЕ-
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ 6-КИ „ДІЛА“ В ОБЕМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Большевики несподівано вмішуються до японсько-китайської війни. СЕНЗАЦІЙНА ЗАЯВА ВИЗНАЧНОГО КИТАЙСЬКОГО ПОЛІТИКА.

Предсідник китайських законодавчих зборів Сунфо прийшов до Лондону і відвідав прем. Чемберлена, просячи допомоги для Китаю. Вернувшись до китайської амбасади, заявив він представникам лондонської преси:

Я був у Москві і розглянув зі Сталіним та Лівіним можливість безпосередньої збройної інтервенції СРСР проти Японії. Ми ствердили, що доки Китай має силу боронитися сам, інтервенція третьої держави зайва. Не зважаючи на те,

уряд СРСР наказав зосередити великі сили на Далекому Сході. Московський

уряд не буде інтервенювати, доки Китай зможе боронитися власними силами, та як він переконаний, що Китай тратити вигляди на перемогу, несподівано прийде совітська інтервенція. Це без сумніву найде підгук і в Європі.

КИТАЙЦІ ВІДСТУПАЮТЬ НА ШАНТУНСЬКОМУ ФРОНТІ.

Японські війська дістали поважну поміч і проломити китайські лінії на шантунському фронті; китайці почали відступ, переправляючись на другий беріг Жовтої ріки. Японці признають, що китайці боронилися завзято.

Великі транспорти совітського воєнного матеріалу до Китаю та Іспанії.

В пристанях Сов. України, зокрема в Одесі та в Маріуполі зосереджено чимало воєнного матеріалу, випroduкованого здебільша в уральських фабриках зброї Цей воєнний матеріал на-

вантажать на винаймані кораблі нейтральних держав і вишлють до Китаю та до червоної Іспанії.

Бритійський уряд затвердив договір з Італією.

У середу відбулося засідання британського уряду, на якому затверджено англо-італійський договір; підпишуть його в найближчу суботу. У зв'язку з тим сподіються небагато припадків мін. Чіна до Лондону.

Згідно з постановами нового договору, мін Гор підчас своєї візити в Римі поінформує італійський уряд про укріплення валют.

ЯК ЛІГА НАЦІЙ ВИЗНАЄ АНЕКСІЮ АБІСІНІЇ?

„Таймс“ висловлює думку, що якби СРСР не допустив до визнання анексії Абісінії на Раді Ліги Націй, ту справу перефрмує через Збори Ліги, які все вирішують більшістю голосів, а не — як Рада — одноголосно.

Французький сенат одноголосно ухвалив повноважати.

ДЛЯ УРЯДУ ДАЛЯДІЄ.

Французький сенат ухвалив закон про повноважати для уряду 290 ма голосами. Ніхто не голосував проти; 13-ох сенаторів з крайньої праві стрималося від голосування. 8-ох було на відлучці.

Офісний сенат ухвалив участь Франції у нью-йоркській міжнародній виставі 1939. р. та відомі наради до 31. травня.

ЛІКВІДАЦІЯ СТРАЙКІВ.

На внесок уряду робітники і працевлаштувачі погодилися на арбітраж; суперарбітром заіме-

новано ген. секретаря міністерства війни Жакоме. Сподіються, що до найближчого візиту всі фабрики почнуть працювати.

КОЛИ БУДЕ ДОЗВОЛЕНО СТРАЙКУВАТИ?

Прем. Даладіє заявив у фінансовій комісії сенату, що кодекс праці ухвалить згідно з нормальною процедурою. Окремий декрет означить право до страйку; можна буде його проголосити лише після тайного референдуму під контролем інспектора праці.

Червона міжнародна бригада окружена.

Зі Саліманки повідомляють, що національні війська окружили великий відділ міліціонерів та одну міжнародну бригаду, які навіть не сподіювалися собі, що їм загрожує; тепер вони не можуть дістати ніякої допомоги, тому будуть змушені піддатися.

Тепер національне командування скоро завершить свої плани.

НАСТУП У ПІРИНЕЯХ.

На всьому фронті йде далі націоанальна офензива, в останніх днях знову оживлена. Війська ген. Сальгадо зближуються до французь-

кого кордону, витискаючи 43. червону дивізію. Червоні намагаються за всяку ціну оборонити місто Ургель, де є важна електростанція.

Наварські національні війська заняли у Пірінеях 14 місцевостей у долині Біельса і 5 — в долині Ванаск.

МОБІЛІЗАЦІЯ 3-ОХ ДАЛЬШИХ РІЧНИКІВ У ЧЕРВОНІЙ ІСПАНІЇ.

Барселонський міністр війни покликав під зброю річники 1907, 1908 і 1921. Вони мають з'явитися до тижня.

Архів Шушніґа.

Лондонський „Дейлі Геральд“ приніс сенсаційну вістку, що б. австрійський міністр Церинг приїхав до Лондону тайний архів Шушніґа, з яким є м. ін. документи, з яких виходить, що Німеччина хоче захопити Південний Тироль Трієст.

Німецьке Інформаційне Бюро гостро атакує англійський шовінізм, заперечуючи в річечій формі ті звелаші.

ЩО БУДЕ ЗІ ШУШНІґОМ?

Як твердять Аваз, Шушніґ є ще у Відні. Мабуть він замешкає під поліційним наглядом в одному з німецьких міст, якому зобов'язатися не виїздити з означеного району. Можливо, що одружиться з графинєю Фігер ще перед виїздом з Відня.

КУПИТЕ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА „ДІЛО“

АДВОКАТ

М-р Федір Данилів

відкрив і веде адвокатську канцелярію в Бучачі, при вул. Міцкевича, готель „Діка“ (напроти суду)

Субота 14 травня 1938

ВЕЛИКІ ВЕСНЯНІ ВЕЧЕРИЦІ

в саях Касина Почтовців, вул. Японська 9.

Дивна симбіоза: націоналізм і „нормалізація“.

Львів, 14. квітня 1938.

Коли хто не вірить наголовкові цієї статті, хай прочитає собі останнє число офіційного органу УНДО „Свобода“ (ч. 14, з 10, ц. м.), та останнє число націоналістичного „Голосу“ (ч. 10, з 10, ц. м.). Передові статті тут і там писані на ту саму тему, тут і там не тільки з тим самим підходом, але й просто навіть з тією самою фразеологією. Так, немов диктувала їх одна голова „за дві руки“, підписавши тільки тут і там трохи іншим соссом, щоб в одному випадку підкреслити „вартість“ нинішньому проводу УНДО, а другому — українському націоналізмові. Один і другий часопис не тільки критикує всю і всяку опозицію супроти теперішнього проводу УНДО, („Голос“ замість „Голосу“ УНДО“ каже: „український націоналізм“), але й просто — ластється: ластється настільки непростійно, що відповідати у тому самому томі не будемо. У „Свободі“ є кількох-ратні коментарі під адресою „націоналістичної опозиції“, у „Голосі“ є лайка на: „Діло“, „Нову Зорю“, „Громадський Голос“, „Українські Вісти“, „Жінку“, та ще й один бразильський тижневик, який в очах ред. „Голосу“ виріс чомусь до ролі якогось провідного політичного органу — нема тільки „міжє титан, міжє козир“ про „Свободу“! Очевидно, очевидно, це все тільки випадок: і такі самі статті в обох тих часописах в один день, і та сама фразеологія, і та сама смертозна нехті до тих самих своїх дійсних та уявних протипанів. Випадково тільки вишло так, що при теперішній сварі на терені чи довкола ріки українських установ та зокрема при відомому безкомпромісовому принципалізм націоналістів типу редакторів „Голосу“ в одній тільки львівській установі існує справжній ідилія: там, де той щонайменше 100%-ий націоналізм стрінувся з ідеологіями та практиками 100%-ої „нормалізації“. Чистий випадок.

Лють „Свободи“ і „Голосу“ звертається проти всіх тих українських груп, що гуртуються довкола ріжких наших органів преси, які в нинішніх умовах повинні знаходити час до часу на розпорощення нашого партійно-політичного щодення, щоб разом спритатися і вирішувати конкретні справи. Так воно було у справі цензурної заборони терміну „Галичина“ — „галицький“, коли з ініціативи редакції „Діла“ вся українська преса повела спільну акцію, так було й у справі волюнтаристичного процесу, коли з ініціативи тої самої Редакції зібралася більшість українських львівських політичних часописів, щоб зайняти у тій справі якийсь спільне становище. Здавалось би, що все в порядку: що може шкодити українському націоналізму інтересові, коли люди ріжких поглядів, ріжкого ідеологічного світогляду та ріжкої партійно-політич-

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок Ч. 10. П. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 223-41
Телефон Друкарні 223-25
Адреса для телегр.: Діло Львів
Кошто: П. К. О. Львів 504.060.
Банк Чеський Леопа
Прага „Діло“.
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно (з книжкою) 5.00 зол.
Чвертьрічно 15.00 „
Піврічно 30.00 „
Річно 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕ.
ХОСЛОВАЧИНІ 30 НОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ 5-И „ДІЛО“ В ОБЄМІ 10—12 АРКУШІВ ДРУКУ.

Большевики несподівано вмішуються до японсько-китайської війни.

СЕНЗАЦІЙНА ЗАЯВА ВИЗНАЧНОГО КИТАЙСЬКОГО ПОЛІТИКА.

Предсідник китайських законодавчих зборів Сунфо приїхав до Лондону і відвідав прем'єра Черчилля, прохаючи допомоги для Китаю. Вернувшись до китайської амбасади, заявив він перед ставниками лондонської преси:

Я був у Москві і розглянув зі Сталіном та Літвіновим можливість безпосередньої збройної інтервенції СРСР проти Японії. Ми ствердили, що поки Китай має силу боронитися сам, інтервенція третьої держави зайва. Не зважаючи на те,

уряд СРСР наказав зосередити великі сили на Далекому Сході. Московський

уряд не буде інтервенювати, поки Китай зможе боронитися власними силами, та як він переконається, що Китай тратить вигляди на перемогу, несподівано прийде совітська інтервенція. Це без сумніву найде відгук і в Європі.

КИТАЙЦІ ВІДСТУПАЮТЬ НА ШАНТУНСЬКОМУ ФРОНТІ.

Японські війська дістали поважну поміч: проломилі китайські лінії на шантунському фронті; китайці почали відступ, переправляючись на другий беріг Жовтої ріки. Японці признають, що китайці боронилися завзято.

Великі транспорти совітського воєнного матеріалу до Китаю та Іспанії.

В пристанях Сов. України, зокрема в Одесі та в Маріуполі зосереджено чимало воєнного матеріалу, випroduкованого здебільша в уральських фабриках зброї. Цей воєнний матеріал на-

вантажать на винаймлені кораблі нейтральних держав і вишлють до Китаю та до червоної Іспанії.

Бритійський уряд затвердив договір з Італією.

У середу відбулося засідання британського уряду, на якому затверджено англо-італійський договір; підпишуть його в найближчу суботу. У зв'язку з тим сподіються небагато приїзду мін. Чіана до Лондону.

Згідно з постановами нового договору, мін. Гор підчас своєї візити в Римі поінформує італійський уряд про укріплення валют

ЯК ЛІГА НАЦІЙ ВИЗНАЄ АНЕКСІЮ АБІСИНІЇ?

„Таймс“ висловлює думку, що якщо СРСР не допустить до визнання анексії Абіссинії на Раді Ліги Націй, ту справу перекреслять через Збори Ліги, які все вирішують більшістю голосів, а не — як Рада — одноголосно.

Французький сенат одноголосно ухвалив повноважності.

ДЛЯ УРЯДУ ДАЛЯДІЄ.

Французький сенат ухвалив закон про повноважності для уряду 290 ма голосами. Ніхто не голосував проти; 13-ох сенаторів з крайньої лівої стрималося від голосування, 8-ох було відсутніх.

Опісля сенат ухвалив участь Франції у міжнародній виставі 1939. р. та відомої наради до 31. травня.

ЛІКВІДАЦІЯ СТРАЙКІВ.

На вимогу уряду робітники і працевлаштувачі зводяться на арбітраж; суперарбітром заіме-

новано ген. секретаря міністерства війни Жакме. Сподіються, що до найближчого вістрі всі фабрики почнуть працювати.

КОЛИ БУДЕ ДОЗВОЛЕНО СТРАЙКУВАТИ?

Прем. Даладіє заявив у фінансовій комісії сенату, що кодекс праці ухвалить згідно з нормальною процедурою. Окремий декрет означить право до страйку; можна буде його проголосити лише після тайного референдуму під контролем інспектора праці.

Червона міжнародна бригада окружена.

Зі Саламанки повідомляють, що національні війська оточили великий відділ міліціонерів та одну міжнародну бригаду, які навіть не змогли собі, що їм загрожує; тепер вони не можуть дістати ніякої допомоги, тому будуть мушкет піддатися.

Тепер національне командування скоро заберуть свої пляни.

НАСТУП У ПІРИНЕЯХ.

На всьому фронті йде даліше національна офензива, в останніх днях знову оживлена. Військ. ген. Сальгадо абляжуються до французь-

кого кордону, витискаючи 43. червону дивізію. Червоні намагаються за всяку ціну оборонити місто Ургель, де є важка електрика.

Наварські національні війська заняли у Пірінеях 14 місцевостей у долині Біельса і 5 — в долині Ванаск.

МОБІЛІЗАЦІЯ 3-ОХ ДАЛЬШИХ РІЧНИКІВ У ЧЕРВОНІЙ ІСПАНІЇ.

Барселонський міністр війни покликав під зброю річники 1907, 1908 і 1921. Вони мають поголоситися до тижня.

Архів Шушніга.

ЩО БУДЕ ЗІ ШУШНІГОМ?

Лондонський „Дейлі Геральд“ приніс сенсаційну вістку, що 6. австрійський міністр Церинг приїхав до Лондону тайний архів Шушніга, в якому є м. ін. документи, з яких виходить, що Німеччина хоче захопити Південний Тироль і Триєст.

Наше Інформаційне Бюро гостро атакує австрійський щоденник, заперечуючи в рішучій формі ці повідомлення.

Як твердить Аваз, Шушніг є ще у Відні. Мабуть він замешкає під поліційним наглядом в одному з німецьких міст, якщо зобов'язється не виїждати з означеного району. Можливо, що одружиться з графинєю Фігер ще перед виїздом з Відня.

КУПУЙТЕ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА „ДІЛО“

АДВОКАТ

М-р Федір Данилів

відкрив і веде адвокатську канцелярію в Бучачі, при вул. Міцкевича, готель Діка (напроти суду)

Субота 14 травня 1938

ВЕЛИКІ ВЕСНЯНІ ВЕЧЕРНИЦІ

в салях Касина Почтовців, вул. Японська 9.

Дивна симбіоза: націоналізм і „нормалізація“.

Львів, 14. квітня 1938.

Коли хто не вірить наголовок цієї статті, хай прочитає собі останнє число офіційного органу УНДО „Свобода“ (ч. 14, з 10, ц. м.) та останнє число націоналістичного „Голосу“ (ч. 10, з 10, ц. м.). Передові статті тут і там писані на ту саму тему, тут і там не тільки з тим самим підходом, але й просто навіть з тією самою фразеологією. Так, немов диктувала їх одна голова „на дві руки“, відомим тільки тут і там трохи іншим словом, щоб в одному випадку підкреслити крихітку націоналістичного промови УНДО, в другому — українському націоналізмові. Один і другий часопис не тільки критикує всю і всяку опозицію супроти теперішнього проводу УНДО („Голос“ замість „проводу УНДО“ каже: „український націоналізм“), але й просто — ластається: ластається настільки непростойно, що відповісти у тому самому тоні не будемо. У „Свободі“ є кілька статій і коментарів під адресою „націоналістичний опозиціонізм“, у „Голосі“ є лайка на: „Діло“, „Нову Зорю“, „Громадський Голос“, „Українські Вісти“, „Жинку“ та ще й один бразильський тижневик, який в очах ред. „Голосу“ виріс чомусь до ранішнього „проводного політичного органу“ — нехай тільки „жінка титан, ніжне коши“ про „Свободу“! Очевидно, бачивши, що все тільки випадком: і тамі самі статті в обох тих часописах в один день, і та сама фразеологія, і та сама смертельна нехитість до тих самих своїх дійсних та уявних протинників. Випадково тільки вишло так, що при теперішній сварці на терені чи доволі рідкі українських установ та зокрема при відомому безкомпромісному принциповому націоналістичному типу редакторів „Голосу“ в одній тільки львівській установі існує справжній диктат: там, де той щонайменше 100%-ий націоналізм стримується з ідеологіями та практиками 100%-ої „нормалізації“. Частий випадок...

Лють „Свободи“ і „Голосу“ звертається проти всіх тих українських груп, що гуртуються довкола різних наших органів преси, які в нинішніх умовах повинні посприяти до часу якого розпорощення знаходять час до часу якого, щоб разом стриматися і вирішувати конкретні справи. Так воно було у справі цинжурної заборони терміну „Галичина“ — „Галицький“, коли з ініціативи редакції „Діло“ вся українська преса повела спільну акцію, так було аж і в справі золочівського процесу, коли з ініціативи тої самої Редакції зібрався більшість українських львівських політичних часописів, щоб зайняти у тій справі якийсь спільне становище. Здавалось би, що все в порядку: що може шкодити українському національному інтересові, коли люди різних поглядів, різного ідеологічного світогляду та різної партійно-політич-

Хто хоче зложити
СВЯТ-ВЕЛИКОДНІ

ПОБАЖАННЯ

своїй рідні, своякам, при-
ятелям знайомим, містить

СТАРИМ ЗВИЧАЄМ

бажання на сторінках
СВЯТОЧНОГО „ДІЛА“

Бажання до 15 сіл коштують 2—3 зол., кожне
дальше слово по 20 сот. — ТЕКСТ враз із на-
лежністю приймає Адмін. „ДІЛА“ тільки до
20 квітня ц. р.

...її приналежності, не відрікаючись свого „я“
не пробуєчи навіть взаємно „розпропаган-
дувати“ себе, у деяких конкретних справах загаль-
но-національного значення, знаходять спільну
мову? Однак це не подобається двом групам:
не подобається нинішньому офіційному УНДО,
який відчуває незручну ситуацію, бо знає, що
ініціатива до такої акції повинна виходити від
відповідальних провідних політичних чинників,
а тої ініціативи не бачить. Не подоба-
ється це теж тим націоналістам, які на-
стільки „принципальні“, що не вважають за
можливе за одним столом сидіти з представни-
ками якоїнебудь іншої ідеологічної течії чи
політичної партії. Обидва недоволені кінчики
українського широкого політичного спектра
зійшлися і сьогодні маємо до діла з таким диво-
глядом, характеристичним для сучасної „веди-
кої руїни“, як симбіоза одного відтінку украї-
нського націоналізму „нормалізаційним“ табо-
ром! Кожний із тих двох контрагентів претен-
дує до ролі монопольного чинника в україн-
ському народі: теперішній провід УНДО засту-
пає думку, що нинішній „нормалізаційний“ на-
примок є виразником опії всього громадян-
ства, — націоналісти з „Голосу“ хворіють не
від нині на мегаломанію, що це вони є той
„новий світ“, сім'я землі і пуп всього українства,
а все інше — це світ „загибаличий“, а то й
просто живі трупи. Коли ж оптимізму ниніш-
нього проводу УНДО не признають не тільки
п. і інші позасундівські українські чинники, але
й внутрішня опозиція УНДО, і коли так само
мегаломанія п. редакторів „Голосу“ не на-
ходить признання і в тих колах, які теж нази-
вають себе націоналістами і теж претендують
до монопольного заступництва українського
націоналістичного світогляду, то — видно —
якого іншого не залишилось, як дійсно — за-
говорити спільною мовою, тою, яку читаємо в
ближніх прецікавих статтях „Свободи“ і „Голосу“.
Наскільки та мова дійсно така сама, мо-

жуть переконатись ш. читачі: і „Голос“ і „Сво-
бода“ закидають всім згаданим українським
пресовим органам, що вони творять... „фолькс-
фронт“! „Людський фронт“! „Діла“, „Нової Зо-
ри“, „У. Вістей“, „Жінки“ і „Громадського Го-
лосу“! До того „людського фронту“ редактор
„Голосу“ дозволив собі причепити ще Т-во
Письменників і Журналістів ім. І. Франка (те,
що він не мав таких сумнівів щодо ідеологіч-
ного обличчя ТОПЖ-у, коли приймав з його
рук літературну нагороду, — це вже тільки ми-
н-ходом). Мусимо висловити найглибший
жал, що існують в українському пресовому
світі одиниці, які вважають себе публіцистами
та які не мають насправду зеленого поняття, що
таке „людський фронт“, яка його генеза, який
політичний зміст, яка структура та яка полі-
тична ціль. Коли ж знають і всітаки орудують
такими закидами, то це ніщо інше, тільки гру-
ба і непристойна демагогія, тим прикріша, що
вживає її також офіційний орган УНДО. Яс-
на річ, що сугерувати „Ділові“, що воно йде
непрямыми, що їх намітив VII. конгрес Комі-
терну і широко інтерпретував Димітров (мо-
же п. редактори „Голосу“ і „Свободи“ про це
не чували?!), — річ абсолютно неповажна: ми
не шанувалиб самих себе ані своїх читачів, ко-
либ вступали в полеміку щодо меритум того за-
киду! Мали ми теж і маємо чимали застережен-
ня супроти кожного з тих пресових органів,
які називають „Свобода“ і „Голос“, але заки-
дати їм „фольксфронтівство“ може тільки або
людина невідповідальна або безмежно злобна.
Можна застосувати сюди славний вислів Та-
лейрана: це навіть не проступок, а просто глу-
пота.

Але є в тих веселих дивоглядах риси тра-
гічні. Перший такий трагічний момент у тій по-
ставі офіційного органу УНДО, яка проти-
виться нині взагалі всякій українській конс-
олідаційній акції. Бо коли „Свобода“ заявляє, що
на її думку міжпартійна консолідація неможли-
ва, то чим протиставиться виразній резолюції
останнього Народнього Зізду та ухвали Центр.
Комітету, яка доручила проводові УНДО зма-
гати до створення міжпартійного порозуміння.
Колиж та сама „Свобода“ вживає під адресою
всіх своїх дійсних і уявних противників аргу-
ментів „фольксфронтівства“ і „особистих мо-
тивів“ боротьби — то це не є доказ доброї волі
шукати порозуміння, бо чейже платформа ін-
тересів не є платформою політичної злагоди.

Друга трагічна риса цілої цієї історії, це
роля деяких груп нинішнього українського на-
ціоналістичного табору. На нашому націоналіс-
тичному відтинку діялись вже різні чуда-дива.
Тепер починають знову діяти дива нові: бо
чейже це неабияка штука, щоб спарувати націо-
налізм з „нормалізацією“ і щоб отой націона-
лізм зробити тараном для розбивання всякої
спроби консолідації! Великий чародій той „при-
падок“, який довів до такої симбіози! Мимохіт
насувається думка: де і за якими кулісами шу-
кати того чародія?!

На шляху до національної унії.

КАБІNET ДАЛЯДІЄ.

(Від власного кореспондента).

Париж, 11. квітня 1938.

Уряд Даладіє є мабуть останньою фазою
французької політичної еволюції, що прямує до
великого національного уряду Франції. Його
кабінет привітала, назавгал, французька публі-
чна опінія з великою прихильністю. На чужині
держави прихильно настроєні до Франції поба-
чили в уряді Даладіє почин, щоб вирівняти
французьке становище.

Муж довіри французького генерального
штабу, прем'єр Даладіє дав добром своїх важ-
лих співробітників точну відповідь для своєї
дійсності: Мін. закордонних справ Боне, ко-
лишній посол у Вашингтоні є запорукою
тісної співпраці Парижа з англійською та аме-
риканською демократією. Він є великим при-
хильником закордонної політики Чемберлена-
Галліфакса та за трикою угодою Франції з Іта-
лією. Політикт неінтервенції Франції в Іспанії
строго виконає; мін. фінансів Маршанло і
мін. національної економіки Патенотр є представ-
никами антимарксистської фінансової та еконо-
мічної програми і тому їхній перший заклик йде
в напрям великої національної позички, яку
вплив відкидавав згорні, бо знав, що її не лі-
стане; Жорж Мандель, справжній диктатор
Франції за панування Клемансо, якого він був
особистим секретарем, призначений тепер міні-
стром для колоній. Всі без винятку тут тве-

рять, що заморська Франція відчує тепер на
собі диктатуру Манделя, і то далеко сильніше,
ніж колись відчувала її європейська Франція;

Квадратура кола.

Хоч назавгал ми не передруковуємо ані не
реферуємо в „Ділі“ статей українських ав-
торів, що появлялись у чужій пресі, то все-ж
відповідь Богдана Славинського на анкету
„Бюлетеню Польсько-Українського“ п. н. „Як
розв'язати польсько-українську проблему“ та-
ка цікава і так вірно передає теперішній
стан польсько-українських взаємин у Поль-
щі, що — на нашу думку — варто її пере-
друкувати, щоб познайомити з її думками
наших читачів. — Ред.

Українська проблема у Польщі — це про-
блема квадратури кола. Не розв'язала украї-
нського питання історична Річпосполита — і все
промовало за тим, що не розв'яже його „суа-
спонте“ і відроджена польська держава.

Стара прислів'я: „Як свят святцем, не
бендзе поляк русинів братом“ — це не фраза.
Це стара правда, яку переніс досвід історії і сьо-
годнішнього дня. Цей досвід минулого тижня
уточнила прилюдна заява „бутих“ польських
ідейних азіатів, що домагаються для українців

3 жальом, ділимоя вістною, що

Інж. Роман Шехович

вм. раднини власнїства і землевласник
помер 14-го квітня 1938 р. по довгій і важкій
недузі в університетській клініці у Львові
у 62-му році життя.

Заупокійна Служба Божа відбуватиметься
п'ятницю 15. ц. м. в 6 год. попол. у церкві
Вірменської церкви у Львові.

Похороні відбудуться в суботу в 12 го-
дини на к. Самбора.

Родина

визнач. другий представник центра Поль-
ської ввійшов тільки як міністр судівництва, ко-
лядіе бажав його бачити на становищі міні-
стерства скарбу. Тісний міністерський кабінет
зложений з Даладіє (прем'єр і мін. внутр.),
Гана (віцепрем'єра), Поля Рено (мін. судів-
ництва), Жоржа Боне (мін. закордонних справ),
Мандель (мін. фінансів) і Сєро (мін. внутр. спра-
в). Сходиться сьогодні, вводить, за англі-
йським зразком, поділ на міністрів на класи щодо
ності діловодства, які вони виконують.

Новий кабінет хоче „випростувати“ по-
лицьке внутрішнє положення (звільнення
пущаних фабрик, де сидять страйкарі-робіт-
ники з Франції небажаних чужинців), що
шляються у внутрішню французьку політи-
ку. Кабінет випростовує французьке дипломатичне
положення (усунення Поля Бонкура з на-
се, великого прихильника Совітів і жор-
стокого безпечника); цей кабінет має направити теж
польське фінансове становище. Коротко кажучи,
кабінет, що має дати собі раду з усіма
громадами, які наробили Франції двоїтливий
„людський фронт“.

Даладіє, колись співавтор „людського
фронту“ впровадив тепер діячів опозиції у свій
— тих самих діячів, що завжди боролися
людовофронтівську формацию. Радикали на-
гають на право! Рено і Мандель мають у
цій, а передовсім закордоном, опінію
совітофілів. В дійсності Рено великий
фід, Мандель попри своє англіофілство
взятим германофобом — оба вони прехва-
лять „сильної руки“ у внутрішній і закордонній
літій.

Цей кабінет не матиме легкого життя
парламентарному терені. Невпевне ста-
ноє соціалістів супроти уряду, тобто — ка-
бінету партії в посольській палаті — не сприяє
його діловій праці. У практиці все залежить
від рішучості прем'єра. Даладіє має тепер
ку нагоду виявити свої прикмети держав-
ного мужа.

Ю. Ступницький

Плащі, тренчі

Льняні сорочки,

Охоронні плащі:

Лікарські і бюрові.

Робітничі одяги.

Таборні апарати і т. д.

визначає на замовлення дешево швидко і з гарантією

швальня кооп. „ПЛАСТИ“

Львів. ГОРОДЕЦЬКА 95, РУСЬКА 1

Тому той, що буде своїм на-
думці наведеної вгорі постоїни, той
сперат", той є політичним романом
його стріне розчарування. Тому і
"Бюлетені Польско-Українськім відпо-
кету: "Як розвазати польсько-українсь-
блему?" треба уважати за більше
гарні стилістичні вирази, без практич-
сти, Рад і вказівок, які є у цих відпо-
них одна нешира, бо як "Діло" аналі-
тій відповіді (накільки пише й знає по-
у практичній діяльності) ніхто ніколи
аналізує. Вони залишуться тільки
свідомством, що і такі люди були у Поль-
"відповіді" читатимуть колись у офі-
ричних матеріялах, як ми читали окупа-
"Знає о народзе руським" Яна Шкє-
бурта". Це "Знає" написане в 1613 а -

РИЧАЛТОВІ Д Е Ш Е В І
ЛІНУВАННЯ ВІД 1. ТРАВНЯ Зол. 155—

Інформації:

ІВОНІЧ - ЖИВЕЦЬ 27—63

325 літ тому — але здається, якби воно вишло з під сьогоднішнього пера: „Поляки хочуть, щоб Русь не було на Русі“. Ментальність поляків у відношенні до українців залишилася та сама, що й на початку XVII-го ст. Це, зрештою, стверджує і „Відповідь ч. 17“ пера п. Михайла Гриф-Чайковського.

І в історичній Польщі були пп. Бончковські, Бохенські, Борковські, Лосі, але вони були безсильні супроти історичних Ромерів і Войцеховських, що репрезентували збірну польську ментальність. А відповідальний уряд історичної Річчипосполитої? Історик дослівно пише: „Коронний канцлер Оссолінський бачив, що мусить особисто вирушити на Україну, щоб у справах „вірні“ переговорувати з київським Митрополитом, Адамом Кисілем, Максиміліаном Бжозовським та іншою передовою шляхтою, громадянами руських країн, як найчільнішими грецької релігії головами. Але інтервенція уряду прийшла запізно...“

І сьогодні „ревіндикація душ“ а ля Гриньки живе нагадує XII-те століття. Аналогія навіть тому, що якась міністерська комісія має виїхати на волинську прикордонну полосу — природно, після загального духового струсу вірних — як колись зробив канцлер Оссолінський.

Гадаю, що ця безнадійність у розв'язуванні української проблеми у Польщі є причиною, що мало хто з українців бере участь в анкеті „Б. П.-У.“. Люди просто кажуть: Шкода часу, пера і чернил! Не наша річ висловлювати полякам, що лежить в інтересі польської державності. Мірові договори не вічні... Не вічний і більшовизм — він завалиться і політичне положення радикально зміниться...

В часі повстань поляки заподіяли шукали допомоги в українців. Польський емісар Тимко Падур намагався відповідно вплинути на українські маси й одночасно конферував потайки з тожним впливовим українським інтелігентом. Не зоминув навіть таких далеких від політики людей, як нпр. відновника української літератури — Івана Котляревського. Все надармо! Ропилися на ранні братовбивчої польсько-української боротьби.

Українська молодь у Галичині, не вважаючи на перестороги батьків, запалена обіцянками польських демократів, пішла за гаслами поляків. Але як прийшло до того, щоб зясувати спільні цілі — все розбілося на впертості польських демократів. Не погодилися навіть назвати організацію „польсько-руською“, бо боялися ствердити, що й українська молодь до неї належить. Тому українська молодь утворила небаром власну організацію...

Польські патріоти, як п. Бохенський, п. Лось та інші, перестерігають польське громадянство, щоб не ігнорувало української справи, бо прийде час, що над польською Річчипосполитою та велетні подадуть собі руки і тому українську проблему треба швидко і мудро розв'язати. А українцеві, п. Камінський, який, правда, орієнтується на схід, пише отверто: „Ви, поляки, переможли; ми переможли. Переможців не судять; переможени не будемо ані нарікати, ані вас обивчувати, ані вас просити, ані головою товкти об мур; будемо лояльні як політично мудрі іста. Теперішня фаза історії — це епізод... Ви, поляки, маєте найкращу нагоду заслужити собі тепер на нашу прихильність, на нашу, так сказати, ласку. Вона може вам пригодиться тоді, коли на вашу посілість впадуть з заходу і сходу могутні колющі...“ (Справа України в Галичині, Львів 1927).

Але на східних окраїнах не видно ані промічка політичної розсудливості. Окраїнні польські патріоти щодня вишукують „польські кризи“ і тріають мечуть на якийсь там повітряний виділ, що не добре замазав український наліс з австрійських часів або лають львівське радіо за те, що раз на тиждень надає 10-ти хвилинну аудію в українській мові і т. д. і т. д.

Як дівчак! Кожний власник радіа, коли зачоче і тільки захоче, може слухати українських радіо з Києва, Харкова, Одеси і т. д., а українські діти самі наставляють радіо на Київ і слухають українських пісень. Навіть детектором можна добре слухати Києва. А підчас літніх вакацій український селянин докладно реферує своєму місцевому льокаторові, які новини чув своїм детектором в год. 5.50 з Києва, і які в год. 7 зі Львова, і критично їх порівнює — це радіо „бреше“, а це „правду говорить“. А коли інший льокатор, що не тішиться довірям свого господаря, зашитається: „А що там, господарю, радіо гово-

рило?“, на це відповідь: „Та де мені, паночку, радіо в голові. Встаньте раніше та послухайте!“

Попробуйте висунути „кресовому полякові, що це необхідність, щоб львівське радіо щодня надавало українські аудіції (вістки та вокальні аудіції) і то не тільки для українців у Польщі, але й на совітській Україні. Для України передусім треба би надавати богослужбу з львівської церкви. Більшевики надають аудіції і в польській, і німецькій мові і в якій захочете.

Коли така дрібничка, як одна 10-ти хвилинна українська аудіція, викликає такий вереск на вічах та в пресі — то як у таких умовах можна поважно говорити про розв'язку політично-культурних потреб українців?

Історики твердять, що історична польська Річчипосполита не мала великої провідної ідеї в українській справі, бо якби поляки були таку ідею мали, то вони не тільки булиб скріпили козацьку державу, зєдинену з Польщею, але й втворили би широко закроений творчий українсько-польський імперіалізм, що довів би до створення великої імперії, могутньої економічно одиниці, якої не міг би рушити ніякий історичний буревій. Але нестача тієї великої провідної ідеї, пошуканка за союзниками на Кримі і в Москві проти української державності, уперта боротьба шляхетчини чи радше нехтї поділитися владою з козацтвом — все те відвернуло хід історії Східної Європи і на місце польсько-українського імперіалізму прийшов російсько-український імперіалізм. Він зліквідував татарське гніздо на Кримі, він розбив турецьку могутність, він поширив межі України від Чорного моря до кавказських гір. Але одночасно Росія проковтнула політично Україну, а потім і Польщу.

Нема найменшої надії, щоб ця велика ідея зявилася тепер у поляків, щоб підготувала ґрунт під велику політичну польсько-українську співпрацю.

Але коли історичні королєнтка велику державну ідею заступили принаймні широкими латифундіями і великим багатством, — то сьо-

годинний пігмейський рід королєнт продає цю ідею за загони поля і кусень чорного хліба, за який борється з українським селянином.

В таких умовах польсько-українська проблема — це проблема квадратури кола.

Богдан Славянський.

Редакція „Бюлетину Польсько-Українського“ надрукувала цю відповідь на свою анкету з заміткою, що не погоджується з думками та висновками автора і не підтримує його песимізму. На думку Редакції автор відповіді занадто піддав під вплив „переходової атмосфери психічного подразнення, що його викликали численні віча, ухвали та паперово-часописна акція, що прокочується тепер по поверхні життя на окраїнах але не впливає на те життя і на його столітніми втворений уклад“. Редакція „Б. П.-У.“ переконана, що навіть ця ворожа протипольська хвиля, що тепер так сильно збурилася, має чи матиме свій добрий бік — вона причиниться до того, що українською справою у Польщі зацікавляться навіть ті, що досі її негували. Не вважаючи на свої застереження, Редакція „Б. П.-У.“ друкує відповідь Б. Славянського, бо вважає, що найкраща форма перестороги для тих чинників у Польщі, що відповідальні за положення на окраїнах, — надрукувати без змін цю статтю, що у яскравий спосіб відзеркалює українські настрої.

Вражіння селюха із двох вистав у Львові.

II. НА ФОТОГРАФІЧНІ ВИСТАВИ.

(Докінчення).

На дверях, поверх вище — афіша „Української Мистецької Фотографії“, значить непотрібно клеє, непотрібно.

Вписуюся до книги звідувачів. Це вівторок, третій день вистави. З книги видно, що було досі 180 гостей, та як довідуюся, не всі вписалися. На виставі застаю всього дві молоді паночки, що живо розмовляють і тільки оглядають світлинки. А є що оглядати. Рівно 110 прагарних світлин, великого формату, розмішених на стінах двох великих кімнат. Імена світлявців знай нам переважно як авторів фахових статей у „Світлі і Тіні“, чи в каталогів попередніх вистав. Хоч це вже восьма вистава Української мистецької фотографії, не довелось мені побувати на попередніх виставах, тож неможливо мені зроби́ти якісь порівняння, чи подати заваги про поступ чи застій поодиноких виставців. Але, що аматорською фотографією займаюся майже 40 літ, і побіваз давнішими літами на неодній чужій виставі тож мимоволі насуваються порівняння між тими давнішими і сьогоднішньою.

Є уже велика технічна різниця між світлявцем аматором зперд яких 20 чи 30 літ і теперішнім. Давні апарати фотографічні були великих розмірів, тяжкі, незграбні, щоб їх носити. Знімки виконувало майже виключно на доволі дорогих шкляних кішках. Світлявцеві міг оцінити задалегідь кожну свою знімку на мативі. Коли якийсь мотив йому подобався, а все-ж не вдовольняв його образ на мативі, вертався не раз до нього пару разів, чи то в інший порі дня, при іншим освітленні, чи коли інакше було замирене небо і робив знімку щойно тоді, коли все його вдовольняло. Тож знімки були передумані, підготовані. Кожну знімку опрацьовували зокрема, стараючися підібрати таку техніку копіювання, що найкраще підходила до настрою знімки. Нині ажваємо майже загально мініатюрних апаратів, з оргінальні знімки не більші розмірами від поштової марки, виконуємо все „наоціпо“ на фільмовій плівці. А що одна така фільмова стижка може вмістити щось чи не 48 знімок, а кошт одної знімки мінімальний, бо пару сотиків, — то пересічний світлявцеві густо-часто світлять без розбору на право і ліво, внаслідком чого велика з них кількість маловартна. Тому, що оди-

гінальна знімка замала, щоб її безпосередньо оглядати, гадять з тих малих фільмових негативів побільшені при допомозі проєкційного апарату (скіоптікову). До тиж побільшень ажвають так званого „бромового“ паперу, звідки і походить їх назва „бром“.

Очевидно, що бромові побільшення („бром“) можна таксамо добре робити і зі шкляних кіш, тож „бром“ бачили ми і на давніх виставах. Але давніше кожний поважніший аматор уживав звичайно інших, т. зв. тоді „шляхотних“, технік, до яких зараховували „гумі“, „пігмент“ і „олій“, при яких теж конче було зладити негативне чи позитивне побільшення бромового, але це була лише вихідна, початкова стадія. Згадані техніки копіювань дають велику спроможність краще вираховувати деталі у поодиноких партіях картини, і дозволяють на необмеженій свободі в добірї колірів, головню при т. зв. „гумовім“ процесі. Знога добирати різні і відмінні колірї для пітінєй, тіней і глибоких тіней, розяснювання чи притемнювання поодиноких партій, добуття чи пригаушування подробиць, а навіть поправа обрисів давала широкое поле до попису для естетичного смаку і хисту світлявця, до тої межі, що в одній з індивідуальністю легко не раз було і відгадати автора, подібно як не тяжко огадати обрисів подати мистця.

І дійсно на тодішніх виставах можна було часто оглядати дуже ефектовні речі, а нефахові люди не раз спорили, чи дана картина є твором кисти чи фотографічної сочки. І нічого дивного, бо в дійсності була вона твором сочки і пензля. Фотографія переставала бути фотографією, але і не ставала малярством чи графікою. Всеж як декоративне мистецтво могла вона гідати великі послуги. Я сам пам'ятаю, що в 1915 р. в оглядав у Відні при Кертнерштрассе велику виставку виключно з такими фотографіями. Багато світлявців попало тоді в неспілку недугу наслідування малярів, а в журналах аматорської фотографії волялося від статіток на тему „фотографія і малярство“, „фотографія і мистецтво“, „чи фотограф може бути мистцем?“ А нині, колиб сідити лише на підставі нашої восьмої вистави, бачимо повний відворот. Тут фотографія є лишень фотографією. Тут панує неподільно чорно-білий „бром“

РИЧАЛТОВІ Д Е Ш Е В І
ЛІКУВАННЯ ВІД 1. ТРАВНЯ

Зол. 155.—

Інформації:

ІВОНІЧ - ЖИВЕЦЬ

27—63

325 літ тому — але одається, якби воно вишло з під сьогоднішнього пера: „Поляки хочуть, щоб Русі не було на Русі“. Ментальність поляків у відношенні до українців залишилася та сама, що й на початку XVII-го ст. Це, зрештою, стверджує і „Відповідь ч. 17“ пера п. Михайла Гриф-Чайковського.

І в історичній Польщі були пп. Бончковські, Бокенські, Борковські, Лосі, але вони були безсилі супроти історичних Ромерів і Войцеховських, що репрезентували збірну польську ментальність. А відповідальний уряд історичної Річчипосполитої? Історик дослідило пише: „Коронний канцлер Оссолінський бачив, що мусить особисто вирушити на Україну, щоб у справах „віри“ переговорювати з київським Митрополитом, Адамом Кисілем, Максиміліаном Бжозовським та іншою передовою шляхтою, громадянами руських країн, як найчільнішими грецької релігії головами. Але інтервенція уряду прийшла запізно...“

І сьогодні „ревіндикація душ“ а ля Гриньки живцем нагадує XII-ге століття. Аналогія навіть в тому, що якась міністерська комісія має виїхати на волинську прикордонну полосу — природно, після загального духового струсу вірних — як колись зробив канцлер Оссолінський.

Гадаю, що ця безнадійність у розв'язуванні української проблеми у Польщі є причиною, що мало хто з українців бере участь в анкеті „Б. П.-У.“. Люди просто кажуть: Шкода часу, пера і чорниці! Не наша річ вивиснювати полякам, що лежить в інтересі польської державности. Мирові договори не вічні... Не вічний і більшевизм — він завалиться і політичне положення радикально зміниться...

В часі повстань поляки заподіяливо шукали допомоги в українців. Польський емісар Тимко Падура намагався відповідно вплинути на українські маси й одночасно конферував потайки з кожним впливовим українським інтелігентом. Не зоминув навіть таких далеких від політики людей, як нпр. відновника української літератури — Івана Котляревського. Все надармо! Ропилися ще рани братовбивчої польсько-української боротьби.

Українська молодь у Галичині, не вважаючи на перестороги батьків, запалена обіцянками польських демократів, пішла за гаслами поляків. Але як прийшло до того, щоб зясувати світлі ділі — все розбілося на впертості польських демократів. Не погодилися навіть назвати організацію „польсько-руською“, бо боялися ствердити, що й українська молодь до неї належить. Тому українська молодь утворила небаром власну організацію...

Польські патріоти, як п. Бокенський, п. Лось та інші, перестерігають польське громадянство, щоб не ігнорувало української справи, бо зрештою час, що над польською Річчипосполитою лежить велетні подають собі руки і тому українську проблему треба швидко і мудро розв'язати. А українське, п. Камінський, який, правда, орієнтується на схід, пише отверто: „Ви, поляки, переможні; ми переможні. Переможців не судять; переможці не будемо ані нарікати, ані вас обвинувачувати, ані вас просити, ані головою товкти об мур; будемо льояльні як політично мудрі еста. Теперішня фаза історії — це епізод... Ви, поляки, маєте найкращу нагоду заслужити собі тепер на нашу прихильність, на нашу, так сказати, ласку. Вона може вам придатися тоді, коли на вашу посідість випаде з заходу і сходу могутні колющі...“ (Справа України в Галичині, Львів 1927).

Але на східних окраїнах не видно ані промічка політичної розсудливості. Окраїніні польські патріоти щодня вишукують „польські крики“ і „роміи мечуть на якийсь там повітряний виділ, що не добре замазав український нарис з австрійських часів або лають львівське радіо за те, що раз на тиждень надає 10-ти хвилинну аудію в українській мові і т. д. і т. д.

Як дівачки! Кожний власник радіа, коли захоче і кільки захоче, може слухати українських аудіцій з Києва, Харкова, Одеси і т. д., а українські діти самі наставляють радіо на Київ і слухають українських пісень. Навіть детектором можна добре слухати Києва. А підчас літніх ваканцій український селянин докладно реферує своєму есхонному льокаторові, які новини чув своїм детектором в год. 5.50 з Києва, і які в год. 7 зі Львова, і критично їх порівнює — це радіо „бред“, а це „правду говорить“. А коли інший льокатор, що не тішиться довірям свого господаря, мавляється: „А що там, господарю, оавдіо гово-

рило?“, на це відповідь: „Та де мені, паночку, радіо в голові. Встаньте раніше та послухайте!“

Попробуйте вяснити „кресовому полякові, що це необхідність, щоб львівське радіо щодня надавало українській аудіції (вістки та вокальні аудіції) і то не тільки для українців у Польщі, але й на совітській Україні. Для України передусім треба би надавати богослужбу з львівської церкви. Більшевики надають аудіції і в польській, і німецькій мові і в якій захочете.

Коли така дрібничка, як одна 10-ти хвилинна українська аудіція, викликає такий вереск на віках та в пресі — то як у таких умовах можна поважно говорити про розв'язку політично-культурних потреб українців?

Історики твердять, що історична польська Річчипосполита не мала великої провідної ідеї в українській справі, бо якби поляки були таку ідею мали, то вони не тільки булиб скріпили козацьку державу, зєдинену з Польщею, але й витворили би широко закроений творчий українсько-польський імперіалізм, що довів би до створення великої імперії, могутньої економічно одиниці, якої не міг би рушити ніякий історичний буревій. Але не достача тієї великої провідної ідеї, пошуканка за союзниками на Кримі і в Москві проти української державности, уперта боротьба шляхетчини чи радше нехтї поділитися владою з козацтвом — все те відвернуло хід історії Східної Європи і на місце польсько-українського імперіалізму прийшов російсько-український імперіалізм. Він зліквідував татарське гніздо на Кримі, він розбив турецьку могутність, він поширив межі України від Чорного Моря до кавказьких гір. Але одночасно Росія проковтнула політично Україну, а потім і Польщу.

Нема найменшої надії, щоб ця велика ідея зявилася тепер у поляків, щоб підготувала ґрунт під велику політичну польсько-українську співпрацю.

Але коли історичні королєнєтка велику державну ідею заступили принайменше широкими лєтифундіями і великим багатством, — то сьо-

годинний пігмейський рід королєнєт продає цю ідею за загопи поля і кусень чорного хліба, за який борється з українським селянином.

В таких умовах польсько-українська проблема — це проблема квадратури кола.

Богдан Славянський.

Редакція „Бюлетину Польсько-Українського“ надрукувала цю відповідь на свою анкету з заміткою, що не погоджується з думками та висновками автора і не підтримує його песимізму. На думку Редакції автор відповіді занадто підпав під вплив „переходової атмосфери психічного подразнення, що його викликали численні віча, ухвали та паперово-часописна акція, що прокочується тепер по поверхні життя на окраїнах але не впливає на те життя і на його столітніми витворений уклад“. Редакція „Б. П.-У.“ переконана, що навіть ця ворожа протиукраїнська хвиля, що тепер так сильно збурилася, має чи матиме свій добрий бік — вона причиниться до того, що українською справою у Польщі зацікавляться навіть ті, що досі її негували. Не вважаючи на свої застереження, Редакція „Б. П.-У.“ друкує відповідь Б. Славянського, бо уважає, що найкраща форма перестороги для тих чинників у Польщі, що відповідальні за положення на окраїнах, — надрукувати без змін цю статтю, що у яскравий спосіб відзеркалює українські настрої.

Вражіння селюха із двох вистав у Львові.

II. НА ФОТОГРАФІЧНІЙ ВИСТАВІ.

(Докінчення).

На дєвєрах, поверх вище — афіша „Української Мистецької Фотографії“, значить непотрібно кляє, непотрібно.

Вписуюся до книги звідувачів. Це візторок, третій день вистави. З книги видно, що було досі 180 гостей, та як довідуюся, не всі вписалися. На виставі застаю всього дві молоді панючки, що живо розмовляють і пильно оглядають світлинки. А є що оглядати. Рівно 110 прєтєрєних світлин, великого формату, розміщєних на стїнах двох великих кімнат. Імена світлинців значє нам переважно як авторів фаховим статєй у „Сєїталї і Тїні“, чи з каталогів попередніх вистав. Хоч є вжє восьма вистава Української мистецької фотографії, не довелось менї побувати на попередніх виставах, тож неможливо менї зрєбити якїсь порівняння, чи подати завваги про поступ чи застій поодиноких виставців. Але, що аматорською фотографією займаюся майжє 40 лїт, і побував давнішими лїтами на неоднїй чужїй виставї тож мимоволї насуваються порівняння між тими давнішими і сьогоднішньою.

Є ужє велика технїчна рїзниця між світлинцєм аматором зпєред яких 20 чи 30 лїт і тепєрїшнім. Давнї апарати фотографїчнї були великих розмірїв, тїжє, невисгїднї, щоб їх носити. Знимки виконувало майжє виключно на доволї дорогих шклєнних клїшах. Світлинцєв мїг оцїнити заздєлєгдї кожну свою знимку на матївї. Коли якийсь мотив йому подобався, а все-ж не вдовольє його образ на матївї, гєртєвсьє нераз до нього парї разїв, чи то в іншїй порї дня, при іншїм освїтлєнні, чи коли інакшє було зазмєрене небо і робив знимку шойно тоді, коли все його вдовольєло. Тож знимки були прєдєдуманї, підготєванї. Кожну знимку опрацьєвувало зокрєма, стараючися підібрати таку технїку копїювання, що найкращє підходила до настрою знимки. Нїнї вживаємє майжє загально мїнїєтурних апаратиків, з оригїнальнїх знимки не бїльшї розмірами від почтєвої маркї, виконуємє все „наспїло“ на фїльмовїй плївкї. А що одна така фїльмова стєжка може вмістити щєсь чи не 48 знимок, а кошт одної знимки мїнїмєальний, бо парє сотиків, — то прєсєчїний світлинцєв густє-часто свїтлїть без розбєрї на правє і лїво, наслідком чого велика з них кїлькїсть малєважна. Тож, що одн-

гїнальна знимка замала, щоб її безпосєрєднєю оглядєти, мєдять з тих малїх фїльмових негєтивїв побїльшєти при помєчї проєкційного апарату (скїєптікону). До тїх побїльшєнь вживають так званого „бромєвого“ папєру, звідки і походить їх назва „бром“.

Очевїдно, що бромєвий побїльшєння („бром“) можна таксамє добрє робити і зі шклєнних клїш, тож „бромнї“ бачили ми і на давнїх виставах. Але давнїше кожнїй поважнїший аматор уживав звичайно іншїх, т. зв. тоді „шлєхотнїх“, технїк, до яких зарєчєували „гїм“, „лїпємент“ і „олїї“, при яких теж когдє було зладити негєтивнє чи позитивнє побїльшєння бромєвого, але це була лишє вихїдка, початкова стадїя. Згаданї технїки копїювань дають велику спромєгу кращє випрацьєвати деталї у поодинокїх партїях картїн, і дозволють на необмєжєтє свободу в добірї колїрїв, головнє при т. зв. „гумєвїх“ проєсїєх. Зкогдє добирати рїзкї і відміннї колїри для цївїтєнї, тїшєй і слїбоких тїшєй, розяснюваннє чи прїтємнюваннє поодинокїх партїй, добутаннє чи пригєтушєваннє подрїбнїх, а навїть поправє обрїсїв давала ширєке полє до попису для естетичного смаку і хїсту свїтлинцїв, до тої мєжї, що в однїй з індивїдуальнїстю лєгко негєз бєло і відгадати автора, подїбно як не тїжєко знєти цїєві обрєзїв полєти мїстїя.

І лїдно на тодїшнїх виставах можна було часто оглядати дужє ефєктовнї рєчї, з нефаховїх людїх нераз спорїти, чи дана картїна є творєм кїстї чи фотографїчної сочкї. І нїчого дїєного, бо в дїйсностї була вона творєм сочкї і пендєля. Фотографїя прєрєстєвала бути фотографїєю, але і не ставала малїєрєством чи графїєю. Всєм як декєративнє мїстєцтвє могло зєна вїзлати великї посєдїти. Я сам тїмєю, що в 1915 р. я оспїєдав у Вїднї при Кєртєнєшнїєрєкє вєднїку крємїннїю виключно з тїснїми фотографїями. Багато свїтанкїцїв попало тоді в неєнїлїчну недугєу наслідєваннї малїєрї, а в журнєлах аматорської фотографїї бойсьєся від статєток на тему „фотографїя і малїєрєство“, „фотографїя і мїстєцтвє“, „чи фотограф може бути мїстєцєм?“ А нїнї, когдє судити лишє на підставї нашїй восьмої виставї, бачимо повнїй підворєт. Тут фотографїя є лишєнь фотографїєю. Тут лєкує неоподїбно чорно-бїлий „бром“

(надає тон цілій виставі. Технічно картини виконані переважно дуже добре, лише пару має малі хибки технічні, і так подекуди який світлівець замало контрастного фільтру, від чого потерпіла градація тонів, неюди знімки — за- світлена. Кілька картин виграло б мабуть, якби відняли зайві частини. От нпр. на картині з ле-

Великий успіх

принесе РЕКЛЯМА

на сторінках Свят-Великоднього

„ДІЛО“

Малий гріш вкладений у рекламу
оплатиться у 100%

Замовлення приймає Адміністр. „ДІЛО“
тільки до дня 20. IV. ц. р.

дотарем я відтис би щонайменше третину з лі-
вої, а четвертину з правої сторони. Формат по-
довжний перемінявся би на сторочий. Дешо
здолити і лівої сторони можна би відрізати з
картин „Життя і смерть“ і ще в кількох інших.
За коротко я побув на нашій виставі, щоб міг
вказати на чимішні знімки, що красою, компо-
зицією і виконанням вибиваються понад інші;
усеж, якби хто сказав мені вибрати дещо до
окраси моєї хати, то я певно вибрав би щонай-
менше 20. А які? Даруйте, але мій голос від-
сталого селяха може бути мало міродатний, а
боюся, щоб мимоволі не скривдити деяких світ-
лиців. Назваж, вистава дуже гарна і варт її
оглянути.

Я довідався, що нашу виставу оглянув гурток
„тузів“ польських аматорів-світлиців, з профе-
тором Світковським і коли один з них почав
дещо відменно висловлюватися про нашу ви-
ставу в порівнянні з їхньою, проф. Світковський

мав йому відповісти, що треба брати на увагу
хто бере участь в їх виставах, а хто тут. Там
добре ситуовані багатії, а тут переважно дуже
мало засібні студенти, для котрих видатом 5
зол. на матеріал до одного „броду“ становить
вже дуже поганий рубрику. „Не штука продати
село і дати три знімки на виставу, але штука,
не млючи майже зайвого сотика, такі займати-
ся фотографією.“ Тим і пояснив мій розмовень
превагу на виставі „броду“, бож кошт техніч-
ного приладдя і матеріалів до іншої техніки ви-
магає значнішого виходу гроша. Вчислити тут
треба потребу, коли не окремої лабораторії, то
бодяй власного мутника, та велику витрату до-
рогого часу, якого вимагають інші техніки,
бож зладження броду, як уже згадану, є там
щойно вихідною точкою.

Тим більше цінити треба досяги наших ама-
торів, що дали нам те, що на виставі оглядаємо,
а на що сміло можуть бути горді. Бо дійсно
досяги дуже гарні, і ледви чи на пальцях одної
руки можна би почислити картини, які без
страхи для загального враження, можна би з ви-
стави усунути. Та хто зна, чи жорі не свідомо
їх залишило, щоб не відпихати молоді, та дати
їм змогу безпосереднього порівняння їх праць
з працями іншим, і чим їх заохотити. Однома-
їтні „броди“ оживлює добре виконаний
„брод“ багато вартніший, ніж зманерований
„олай“ або претенсіональна „гула“, таксамо як
гарний дереводрук цінніший від пересічного
оліедруку, а блискучість техніки не маскує тут
вибраного сюжету.

Через те вистава стає дійсно виставою
фотографії, і дає нам цінні зразки того, як у
руках вдумливих світлиців, навіть коли вжи-
вають найпростішої, чисто фотомеханічної
техніки, можна дійти до мистецьких досягів.

Обі обговорені вистави, Полісся та фото-
графічна, хоч які різні, мають одне спільне:
показують, який великий у нас нахил до есте-
тичних почувань, яким ми вміємо дати вислів,
навіть серед найнеприятливіших умовин. Пле-
кання і розвиток тим почувань є важним нашим
завданням, а не менше важним виховним чи-
ником. Тому з цього огляду, повинен їх огля-
нути не лиш кожний наш громадянин, але пере-
довсім наша шкільна молодь для якої треба
дати відповідні пояснення.

Щодо фотографічної вистави то слід іще
згадати про гарно зладжений каталог, що
стане цінною пам'яткою для відвідувачів.

Л. Р.

Ювілей Академічної Гімназії у Львові.

До відома всіх її колишніх учителів, учнів та абітурієнтів.

Редакційний Комітет, який займається ви-
данням пропам'ятного Альманаху, присвяченого
Академічній Гімназії у Львові, звертається ще
раз з покликом до всіх тих колишніх її учнів,
абітурієнтів та вчителів, які мають готові спо-
мини або раді були б такі спомини списати, щоб
були ласкаві надіслати їх Редакційному Комі-

проф. В. Радзкевичеві, як редакторів частини
споминів. З огляду на розміри недалекий тер-
мін появи Альманаху просимо прислати свої
спомини не пізніше як до кінця квітня ц. р.

Тому, що видача друком Альманаху Акаде-
мічної Гімназії у Львові та взагалі уладження
ювілею Гімназії вимагає поважних коштів,
Ювілейний Комітет звертається з покликом до
всіх колишніх учнів, абітурієнтів та вчителів
Академічної Гімназії у Львові, щоб були ласкаві
прислати передплату на Ювілейний Альманах
у висоті не менше 5-ти зол. Хто пришле щонай-
менше 5 зол., той дістане Ювілейний Альманах
Академічної Гімназії у Львові без огляду на те,
скільки та книжка коштуватиме у книгарській
продажі, при чому згорі зазначимо, що книж-
ка буде така поважна під осям змісту й роз-
міру, що її ціна буде напевне багато вища.
Гроші прислати до Земельного Банку, Львів,
вул. Словацького, з допискою: „На Альманах
Академічної Гімназії“.

ЗА ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ:

Д-р Дмитро Леванський, Д-р Волод. Ліщиняк,
голова, секретар.

Б. канцлер Шушніґ в концентраційному таборі.

Б. канцлера Австрії Шушніґа перевезли з
його мешкання в бальнеологічній палаті у Відні
до концентраційного табору в Дакхау, у Баварії.

До цього табору перевезли також багатьох ви-
значних жидівських діячів у Відні.

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Ч. 75. Неділя, 13 (X) квітня 1908.

БОРІТЬБА ЗА РІВНІ ПРАВА В СУДІ.

Найвищий суд видавав у кримінальних справах, хоча
ці справи у першій інстанції велися в іншій, не в к-
мій мові. У зв'язку з цим чеський й польський парла-
менти послали інтерпеляцію до міністра юстиції.
Вислідом цієї інтерпеляції міністр юстиції
повідомив бар. Пражан, видав розпорядок, що в
важ крім німецької також в чеській та польській мо-
ві. З цього приводу „Діло“ містить передову статтю
від „Народньої Ради“, щоб вона повела внаслідок
права української мови в найвищому суді.

ЯК ЦЕ БУЛО 50 ЛІТ ТОМУ.

Громада Спас, долиньського повіту, хотіла по-
будувати громадський млин і звернулася у цей справ
до старости. Староста наказав громаді заплатити
вперед 52 зр. на кошти комісії. Проти цієї комісії
власники більшої посілості вніс рекурсу, а комісія
тво вирішило вислати комісію зі Львова і казало гро-
маді зложити на ту ціль згорі 60 зр. Громада звер-
нулася з петицією до парламенту. В дискусії про
цію справу пос. Д-р Кронхейтер говорив між іншим:

„Якби тут був пан президент міністерів, то з
го як керівника міністерства внутрішніх справ за-
питав би: На підставі якого закону позалегіслює
к. зверхність в Галичині щось таке робити? Шко-
подібного не діється ніде, це безприкладна сміш-
ли, це ганьба, що в якійсь одній частині держави
такий спосіб обходяться з законами! Нарід, що по-
тять податки, може домогатися, щоб існуючі за-
ни пристосовували до нього доладно і точно, і
щоб законно приписані чинності узалежнювали
зложення згорі коштів комісії!“

„КАРПАТСЬКА КРАМНИЦЯ В ЯБЛОНОВІ“.

Відбулися загальні збори торговельного гоме-
ства „Карпатська Крамниця в Яблонів“, що має
завдання дагнути гуцульський промисел та збо-
бут. Число членів дійшло до 150. До дирекції вхо-
ди: Кирила Геніка, господаря з Березова Никити
(директор), Олександра Слюсарчука, господаря з Я-
лонова (скарбник) і о. Симеона Павлюка, парох
Тенучи (контрольор).

ПАРОВІЙ ТРАМВАЙ У ЛЬВОВІ.

„Передачора нараджувалась чималена комі-
сида з представників намісництва, кривої
ділу, міської ради, залізничі червонової і
Людвигка, над справою будови парового трамвая
Львові. Головний шпих ішов би Янівським кун-
під т. зв. „Гуцільську гору“, де станули б
магазини. Побічні лінії трамвая доходили б до
Тома, бровару Шмельке, військових магазинів
сильової пенарні і до касарні Фердинанда“

По широкому світі

До данського міністра справедливості
Штайнске стрілив у парламенті один з
націонал-соціаліст зі страхак.

Клайпедський сейм ухвалив домагань
би припинити у Клайпеді воєнний стан та
брати відтіля литовську поліцію.

Аргентинський міністр закорд. справ
просив німецького шарже „д'арффер за шп-
з 10; ц. м., коли то демонстранти напали
німецькі крамниці і потоптали прапори на
стикю.

Швеція задумує в порозумінні з Дан-
уфортифікувати пролив Ересунд.

Большевики ведуть енергійні форти-
ційні праці здовж естонського кордону.

— 0 —

Відозви й комунікати

ПОМОЖІМ НАШИМ ХОРИМ!

„Український Комітет Допомоги Хори-
що постійно опікується хорими по шпитал-
приватних домах (сутеринах), звертає
гарячим проханням допомогти нам хоч най-
нищими лептами на уладження свят для
ких хорих.

Нехай Воскресна Пісня відліється рад-
в'дгомоном у їх наболялих душах і скріпить
силах у дальших терпіннях!

Ласкаві жертви просимо слати на
„Постава“, Львів, вул. Руська ч. 20. (Дир-
мітету Допомоги Хорим“).

За Комітет:

М. Біленька,
голова.

Присилайте передплату!

І надалі тон цієї вистави. Технічно картини виконані переважно дуже добре, лише пару має малі хибки технічні, і так подекуди зник світло, аде знам'я контрастності фільтру, від чого потерпіла градація тонів, неоліна знімка — за-світлена. Кілька картин виразно мабуть, якби віддали ладаї частини. От нпр. на картині з ле-

Великий успіх

принесе РЕКЛЯМА

на сторінках Свят-Великоднього

„ДІЛО“

Малий гріш вкладений у рекламу
оплатиться у 100%

Замовлення приймає Адміністр. „ДІЛА“
тільки до дня 20. IV. ц. р.

щегарем я віддав би щонайменше третину з лі-
вої, а четвертину з правої сторони. Формат по-
довжний перемінювався би на сторочий. Дещо
здоліли і лівої сторони можна би відрізати з
картини „Життя і смерть“ і ще в кількох інших.
За коротко я побув на нашій виставі, щоб міг
вказати на чільніші знімки, що зрештою, компо-
зиційно і виконанням вибиваються понад інші;
усеж, якби хто сказав мені вибрати дещо до
окраси моєї хати, то я певно вибрав би щонай-
менше 20. А які? Даруйте, але мій голос від-
сталого селянина може бути мало міродатний, а
боюсь, щоб мимоволі не скаржити деяких світ-
лиців. Назагал, вистава дуже гарна і варта її
оцінити.

Я довідався, що нашу виставу оглянув гурток
„тузів“ польських аматорів-світлиців, з профе-
тором Світковським і коли один з них почав
дещо відемно висловлюватися про нашу ви-
ставу в порівнянні з їхньою, проф. Світковський

мав йому відповісти, що треба брати на увагу
хто бере участь в їх виставах, а хто тут. Там
добре ситуовані багатії, а тут переважно дуже
мало зібрані студенти, для котрих вилаток 5
зол. на матеріали до одного „броду“ становить
уже дуже поважну рубрику. „Не штука продати
село і дати три знімки на виставу, але штука,
не маючи майже зайвого сотика, такі займати-
ся фотографією.“ Тим і пояснив мій розмовець
перевагу на виставі „броду“, бож кошт техніч-
ного приладдя і матеріалів до іншої техніки ви-
магає значнішого виходу гроша. Вчислити тут
треба потребу, коли не окремої лабораторії, то
бодяй власного кутика, та велику витрату до-
рогого часу, якого вимагають інші техніки,
бож зладження броду, як уже згадано, є там
щойно вихідною точкою.

Тим більше цінити треба досягн наших ама-
торів, що дали нам те, що на виставі оглядаємо,
а на що сміло можуть бути горді. Бо дійсно
осягти дуже гарні, і ледви чи на пальцях одної
руки можна би почислити картини, які без
страсти для загального враження, можна би з ви-
стави усунути. Та хто зна, чи журі не свідомо
їх залишило, щоб не відпихати молоді, та дати
їм змогу безпосереднього порівняння їх праць
і працями іншими, і цим їх заохотити. Однома-
нітні „броди“ оживлює добре виконаний
„брод“ багато вартішній, ніж зманирований
„олай“ або претенсійна „гума“, таксамо як
терний дереводрук цінніший від пересічного
оладруку, а блискучість техніки не маскує тут
вибраного сюжету.

Через те вистава стає дійсно виставою
фотографії, і дає нам цінні зразки того, як у
руках вдумливих світлиців, навіть коли вжи-
вають найпростішої, чисто фотомеханічної
техніки, можна дійти до мистецьких осягів.

Обі обговорені вистави, Полісея та фото-
графічна, хоч які різні, мають одне спільне:
показують, який великий у нас нахил до есте-
тичних почуттів, яким ми вміємо дати вислів,
навіть серед найнесприятливіших умовин. Пле-
кання і розвиток цих почуттів є важним нашим
завданням, а не менше важним виховним чин-
ником. Тому з цього огляду, повинен їх огля-
нути не лиш кожний наш громадянин, але пере-
довсім наша шкільна молодь для якої треба
дати відповідні пояснення.

Щодо фотографічної вистави то слід ще
згадати про гарно зладжений каталог, що
стане цінною пам'яткою для відвідувачів.

Л. Р.

Ювілей Академічної Гімназії у Львові.

До відома всіх її колишніх учителів, учнів та абітурієнтів.

Редакційний Комітет, який займається ви-
данням пропам'ятного Альманаху, присвяченого
Академічній Гімназії у Львові, звертається ще
раз з покликом до всіх тих колишніх її учнів,
абітурієнтів та учителів, які мають готові спо-
мини або факт були такі спомини списати, щоб
були ласкаві надіслати їх Редакційному Комі-

проф. В. Радзкевичеві, як редакторів частини
споминів. З огляду на розмірно недалекий тер-
мін появи Альманаху просимо прислати свої
спомини не пізніше як до кінця квітня ц. р.

Тому, що видача друком Альманаху Акаде-
мічної Гімназії у Львові та взагалі уладження
ювілею Гімназії вимагає поважних коштів,
Ювілейний Комітет звертається з покликом до
всіх колишніх учнів, абітурієнтів та учителів
Академічної Гімназії у Львові, щоб були ласкаві
прислати передплату на Ювілейний Альманах
у висоті не менше 5-ти зол. Хто прищле щонай-
менше 5 зол., той дістане Ювілейний Альманах
Академічної Гімназії у Львові без огляду на те,
скільки та книжка коштуватиме у книгарській
продажні, при чому згорі вазначемо, що книж-
ка буде така поважна під олядом змісту й роз-
міру, що її ціна буде напевне багато вища.
Гроші прислати до Земельного Банку, Львів,
вул. Словацького, а допискою: „На Альманах
Академічної Гімназії“.

ЗА ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ:

Д-р Дмитро Левицький, Д-р Волод. Лищиняк,
голова, секретар.

Б. канцлер Шушніг в концентраційному таборі.

Б. канцлера Австрії Шушніга перевезли з
його медичника в больничарський палаті у Відні
до концентраційного табору в Дахау, у Баварії.

До цього табору перевезли також багатьох ви-
значних жидівських діячів у Відні.

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Ч. 75. Неділя, 15 (3) квітня 1888.

БОРЬБА ЗА РІВНІ ПРАВА В СУДІ.

Найвищий суд видавав у карних справах, зокре-
мі справи у першій інстанції велися в ініціалі, на я-
кий мові. У зв'язку з цим чеські й польські парла-
ментарні послі внесли інтерполяцію до міністра спра-
вності. Внаслідок цієї інтерполяції міністр спра-
вності бар. Прамак, видав розпорядок, що най-
вищий суд видаватиме свої рішення в карних спра-
вах крім німецької також в чеській та польській мо-
вах. З цього приводу „Діло“ містить переклад статті
про нову кризу галицьких русинів та домагається
від „Народної Ради“, щоб вона подала акцію на
права української мови в найвищому суді.

ЯК ЦЕ БУЛО 50 ЛІТ ТОМУ.

Громада Спась, долиньського повіту, хотіла по-
будувати громадський млин і звернулася у цій справі
до староства. Староство наказало громаді зложити
вперед 52 зр. на кошти комісії. Проти цієї акції
власник більшої пасіки вніс рекурсу, а комісія
також вирішила вислати комісію зі Львова і казало гро-
маді зложити на ту ціль згорі 60 зр. Громада зго-
дулася а петицією до парламенту. В дискусії на
цію справу пос. д-р Кронштейн говорив між іншим:

„Якби тут був пан президент міністрів, то я не
мог як керманічка міністерства внутрішніх справ за-
питати би: На підставі якого закону позавали собі
к. зверхність в Галичині щось такого робити? Ця
подібного не діється ніде, це безприкладна само-
лля, це ганьба, що в якійсь одній частині держави
такий спосіб обходяться з законами! Нарід, що по-
тратить податки, може домагатися, щоб істнуєчі за-
коноприспосовували до нього докладно і точно, а не
щоб законом приписані чинності узалежнювали від
зложення згорі коштів комісії!“

„КАРПАТСЬКА КРАМНИЦЯ В ЯБЛОНОВІ“.

Відбулися загальні збори торговельного товари-
ства „Карпатська Крамниця в Яблоніві“, що має
завдання давати гуцульський промисл та збо-
рут. Число членів дійшло до 150. До дирекції вибо-
рили: Кирила Геніка, господаря з Березова Никитю
(директор), Олександра Слюсарчука, господаря з Я-
блонова (опарбиник) і о. Симеона Павлюка, пароза
Текучи (контрольор).

ПАРОВИЙ ТРАМВАЙ У ЛЬВОВІ.

„Передачора нараджувалась численна комісія
складена з представників намісництва, ярского ви-
ділу, міської ради, залізничної червовацької і Карп-
Людвіка, над справою будови парового трамвая
у Львові. Головинний шлях ішов би Янівським вулицю
під т. зв. „Гуцильську гору“, де станули залізничні
магазини. Побічні лінії трамвая доходили б до м.м.
Томаш, бровару Шмельке, військових магазинів, вій-
ськової пенарні і до касарні Фердинанда“.

По широкому світі.

До данського міністра справедливости
Штайнжек стрілив у парламенті один димний
націонал-соціаліст зі страшака.

Клайпедський сейм ухвалив домагання, щ-
би припинити у Клайпеді воєнний стан та
брати відділя литовську поліцію.

Аргентинський міністр закорд. справ про-
просив німецького шарже „д'аффер за інцидент
з 10. ц. м., коли то демонстранти напали на
німецькі крамниці і потоптали прапори з на-
стижкою“.

Швеція задумує в порозумінні з Данією
уфортифікувати против Ересунда.

Большевики ведуть енергійні фортифіка-
ційні праці здовж естонського кордону

— 0 —

Відозви й комунікати.

ПОМОЖІМ НАШИМ ХОРИМ!

„Український Комітет Допомоги Хорим“,
що постійно опікується хорими по шпиталях і
приватних домах (сутеринах), звертається з
гарячим проханням допомогти нам хоч найдрі-
бнішими лептами на уладження свят для найб-
ільших хорих.

Нехай Воскресна Пісня відібється радієм
в'дгомоном у їх наболілих душах і скріпить їх
силах у дальших терпіннях!

Ласкаві жертви просимо слати на адрес:
„Допомога Хорим“, Львів, вул. Руська ч. 20. (Дяк
мітету Допомоги Хорим“).

За Комітет:

М. Біленька,
голова.

Семей-
секретар

Присилайте передплату!

Дослугами були дуже ошатковані. Цікаві дані про до-
машнє бучизнування дає п. Наталія Гавриш, абсолю-
тниця Господарської Семінарії у Вербаї.

Жіноча сторінка.

Перед святами.

Наближаються свята, ті свята, коли наші закупи будуть може найповажливіші за цілий рік, бо саме Великдень свята обернулися у нас у свята „обновлення“. Буде те обновлення і в наших одязі, буде воно почати і в деякому з хатньої обстанови.

Отже робитимемо преріжін закупи. І ось тут для українки є поле показати свою громадську зрілість, є нагода доказати, як вона не на словах, а справді переводить у життя гасло „свій до свого і по своє“. Посвяточні підрахунки наших кооперативних та приватних крамниць та нечисленних наших фабрик викажуть нам оту нашу зрілість.

Проте чому саме ми мусимо купувати саме в наших крамницях, а не деінде, які маємо ми з того користі, а які користі наші підприємства, а далі й цілий наш наряд писати вже немає, бо стільки про те говоримо і пишемо, що ждати щось нового трудно, а повторюватися нема сенсу. Про те, чи дійсно ми купуємо у своїх крамницях і продукти виробу наших фабрик, можнє сказати дуже багато і то саме нашим ланкам з міста, які на жаль, зовсім не показують в цій ділянці гарного прикладу нашому селу. Як часто в торгівлі діє по наших провінційних містах в чужих крамницях бачимо не наших торговців, а саме наших панів „ових“. Як часто кооперативна крамниця з мануфактурою є переповнена жінками з села, тоді як пані в цей самий час купують у Нухима чи Гершка. Хіба вже не будуть відрікатись тим, що „в кооперативі того, що їм треба, нема“, або, що „там за малий вибір“, бо їм тепер і дитина докаже, що все у їх власній волі і руках.

Але найбільшими закупками передостаннього і останнього тижня перед Великднем будуть закупи у харчевих крамницях, а там уже напевно наші пані знайдуть все, що їм потрібне, бо й цукі нероз купують у наших крамницях, бо продукти „Маслосоюву“ чи інші не тільки не уступають продуктам чужим, але далеко їх своєю якістю й випереджують. Та на жаль, по чужих крамницях ми побачимо перед святами напевно

чимало нашої жіночої „еліти“ або бодай ж служкинь.

На жаль, ми не можемо перевести такого „пикетування“ як це роблять наші сусіди а цікаво булоб побачити і перевірити скільки то наших громадянко купуватиме не у наших крамницях.

Хто знає, чи наші жіночі товариства не зробилиб добре, якби серед своїх членів перепроводили щось приблизне до конкурсів купування у своїх і свої продукти. Може амбіція, а також і перспектива вироблення та призначення булиб тими учителями, які привчили наших громадянко до виконання своїх щоденних і буденних громадських обов'язків, а не тільки до святкового проголошування патріотичних закликів, які дуже часто і з ріжких нагод чуємо саме від тих, що самі їх в щоденному житті не дотримують.

Може трохи за комічно виглядала пропозиція, щоб поруч зі святочною „бабою“ і вазонком гарних квітів та писанками лежали у різьбленій коробці чи на гарній мищині ріжні квіткі, як доказ, що все, що є на святочному столі дійсно „своє“, але хто знає чи в умовах нашої го життя і нашої боротьби за власний промисл, такий засіб не був би доцільний і не дав би нам підрахунку наших свідомих і вартісних громадських одиниць. Варгоб було над тим подумати, а не сміятись з того, хоч може спочатку такий проект і виглядає трошки на „комарівський“. На жаль, наше громадське щоденне життя вимагає ще в багатьох ділянках і таких „комарівських“ засобів, які може і трошки образливі, але на які, на жаль, ми заслужили.

В усякому разі поміркувати над справою здійснення закупи всіх предметів і продуктів у „своїх“ нам перед святами зовсім не пошкодить і напевно кожна в тайнику своєї душі признається, що робить вона нероз прогірш проти гасла „свій до свого і по своє“ навіть тоді, коли це гасло старається вполювати в інших.

Я. О.

Чи ви тим можете похвалитись?

Довелось мені нещодавно бути на одному селі. Село велике але менш як на половину населене і навіть і та менша частина ще поділена на українців і „руських“. Нема в тому селі ні Народного Дому, ні багато інтелігенції, що працює тримає на своїх плечах лише свідомий священник та його молода дружина, але є в тому селі сильний і здоровий народний дух і те, що довелось почути і побачити там амусливо почеревоніти не одного і не одного в місті.

Було це закінчення господарського курсу. Курсанти гарно приготувались до того закінчення, але справа не в тих смачних справах, що вони приготували та не в тих промовах, виступах з тої нагоди. Довелось почути і пережити з усіх учасників курсу і їх гостей прр те, що не почуєте часто в розмові (боюсь, що не помінялось і нікого не вридажу) в салонах наших інтелігенції.

В часі пообідньої гутірки зійшла мова на те, що читають і чи взагалі читають господарі і господині того села. Признавались нероз і мавало, що соромляться того, що так мало мають чим похвалитись. А було це так. Один

господар передплатує чотири часописи, з того один щоденник і один політичний тижневик, а його жінка має свої три жіночі часописи. Друга родина налічує п'ять часописів, третя сім і з того два для дітей і т. д., підрахувавши всіх випитаних припало мені на тридцять дійсно свідомих родин того села в середньому чотири часописи на родину, а середнє господарство того села є також чотириморгове.

Крім того, що передплатує кожний для себе часописи є ще там і часописи в місцевій „Просвіті“, що містяться у приватній хаті і чимала бібліотечка, з якої користають і чоловіки і жінки, до того всього те село не дуже далеко від Львова і селяни бувають майже щодня у місті та й звіди привозять ріжні новини.

І пригадався мені мимоволі стан передплат тих часописів, які виходять для нашої інтелігенції і так би кортіло знати, чи бодай десять наших панів на сотню можуть похвалитись, що вони мають бодай половину тих часописів, що мають селяни того села, про яке оповідаю, і перед яким у пошані схиляю голову. Х. К.

Балачки про моду.

ВСЕ НАВИВОРІТ.

Якщо мануфактура та й мода кількох попередніх років були під знаком достосування кошиків і всіх дрібничок туалети до головної частини нашого одягу, якщо мода попередніх років дмагалась від елегантиної пані, щоб її червона, горбинка, рукавички, капелюшок і шкарпетки були „стеновані“, то цьогорічною тенденцією моди є власне найближчороздніше і шкарпеточні контрастування. Зате ми тут пильно Моди і любимо, що вона вимагає пошанувати і ріжкомантності так, як люблять мужчини химерних і вередливих жінок.

Отже вже на весні вимагає мода, щоб до свого костюму додаток не були гранатові, але ріжні, зелені, червоні, фіялкові а часто навіть і чорні, а саме жовті асиди а чорвоним. До

костюму гранатового носитимемо червоні рукавички та горбинку і капелюх, або ржаві. Якщо спідничка вашого костюму однокольорова і гладка, то жакетик до неї буде кращий або в пасах, скажім червоні і гранатові. Якщо випадково маєте жакетик однотонний, то зробть собі до нього спідничку пасясту як „цяткований тигр“. Очевидно, що якщо ваш костюм чорний, то носитимете до нього ясні, пастелеві капелюшки, але якщо маєте нагодою костюм ясновісний, то капелюхи мусять бути чорні, сірі чи „белі“ то капелюхи мусять бути чорні, або взагалі дуже темні. Своєю жсн лівню сукнюку ви відістане темними оздобами.

Такеж контрастування і в матеріях. Цьогорічне „емпіре“ буде або в „горошок“, або пасясте і витворюватиме найріжкомантніші не-

Завжди гарні білі
зуби запевнює

Chlorodont
ПАСТА ДО ЗУБІВ

сподіванки у комбіюванні матеріялу, головню у складанні його у преріжні комбінації взорів. Будуть плашки сірі в рожевий пасок, доповнені сукими рожевими в паски сірі, але ширші і виразніші. І матеріяли робитимуть нам ріжні несподіванки у своїй комбінації — наприклад лен комбіюватимемо з вовною, а ніжне, прозоре „органді“ набере масивного і важкого вигляду у спортивних закладах та ріжних фалдованих. Або ще несподіваніше контрастування „лами“ з бавовняними матеріялами і подвійном „Жерсі“ буде цілком прозорим, зате вузьк виглядатиме як тяжка вовняна матерія, такі несподівані будуть з неї „класичні“ фасони суконь.

Навіть ваші рукавички будуть подвійні, але не у матеріялі а у кольорі і візерунку. Коли спідня частина буде скажім гранатова гладка, то горішня буде взориста, коли-ж горішня буде скажім бронзова то на долоні вона буде ясно синя і т. п. Ваша шкіряна торбинка зашнуркується квіткою, але в кляпі жакету носитимете якусь тяжку металеву оздобу.

Та париські кравці нероз уже переборщують, але на жаль, дуже часто ті, що хотять бути до „останнього гудника“ модними часто це переборщення сприймають і вводять у життя. Так наприклад один париський салон вводить мальовані блузки і то так, що комірці, гудики, кишені, маншети і всякі інші дрібнички, як закладки, плісунання, жаботи тощо намальовані а не пришивані, чи нашиті. Можна побачити ще дивніші речі на чисто париських моделях, так наприклад жакет застібається на спині і ви ззаду маєте враження, що бачите якусь завістку, яка збрала навишні жакет передом назад, бо навіть у бутоньєрі на спині маєте оздобу і кишені нашиті на задніх полках жакету. Але це вже така химера моди, що напевно і ті що найбільше її потуркують не наслідуватимуть її в цьому та не висталитимуть себе на посміховисько, а щонайменше на риси висмістання її вуличниками.

3 нашої хроніки.

З КЛЮБОВОГО ЖИТТЯ.

Відчит п. Ульян Старосельської п. п. „Чи господарство раціонально“ збрала побачити спрощок у клубі „Труду“ а „Нової Хати“. Визно тем була нашій публіці нова й веселоща.

Тому повеселі і на вступі п. Ірине Павликовська Раціоналізації нашого домашнього господарства є тепер певною проблемою. Господарське господарство завжди напруженна воля бач. Вона здійснює час упрощення і в цій ділянці наша відповідь. Господарі треба вжити тисок у збір свідомих громадянко, що їх кожний вірок є обдураний і дотриманий.

П. Ульян Старосельська, молода економістка привітання, почала свій виступ дуже довгими порівняннями даного й сучасного домашнього господарства. Вона вимовила дані й теоретичні куточки оприва. Дані вимовила багато й дорогі справи, великого значення й хвасту та мало були пристосовані до потреб нашого організму. Нові приписки значно оприва вимовила менше часу та добирають справу, що їх наш організм потребує. Прогнозівна свідомість на самі функції господарства. Господарство не значить вибороти між кількома можливостями одну для задоволення потреб. З одного боку потреба, що росте, а з другого засоби, що все зростає, ось проблема, що й має вирішити господарство.

Референтка торгівельних основ планувати домашнього бюджету. Назвала як приклад стандартизації бюджету, використаний в Америці і порівняла бюджет родинні в Варшаві та Львові. На жаль, часто українські матеріяли майже не вживаються. Тому референтка свідет матеріяли майже не вживаються. Тому референтка приготувала аналітичний листок з прогном домашнього бюджету й прогном присутній аудиторії із баченням.

Дискусія була дуже цікава. Після дані про домашній бюджетуваний дані п. Наталія Гайриш, абсолютна Господарської Семінарії у Варшаві.

Сторінка без політики.

Королева Мері в музеї.

Лондонські часини повідомляють, що королева Мері відвідала перед кількома днями музей у Кардифі і виступила перед музеєм до кустоса і прохнула показати їй п'ять та інші предмети, що їх мала на собі князь Валь в той день, коли його похитали на князя Валь. Згідно з традицією ті всі речі переходять до кардифського музею в той день, в якому князь Валь стає королем.

Кустос виконав сценозавантаження прохання королеви-матері, яка жестом дала знати, що вона хоче залишитися сама. Гроші охоронця королеви пригнали у відмові віддалі, але і з того мі-

сти тем видно було, як дрижала рука королеви коли вона зорнеткою оглядала п'ять із горностаєвими кошиком, шпалу, капелюх і т. д. Відтак королева підійшла до портрету, на якому був змалюваний князь Валь в молодості і довго перед ним стояла. Коли вона вернулася до своєї дружини, її лице було холодне і спокійне, як завжди.

— Дякую вам — сказала до кустоса. — Всі речі знаменито обережені.

Ця вістка викликала в Англії доволі сильне враження.

**ЛЕЩКІВСЬКІ САМОДІЛИ
і ШОВКИ з МІЛЯНІВКА**
склад „ЛЕЩКІВ“ **ЛЬВІВ**
КОПЕРНИКА 4

Смерть кухаря Наполеона III.

В маленькій місцевості Гомані, недалеко Валентієну жив старець, якого дуже часто відвідували журналісти. Той старець — на прізвище Дезіре Карпантіе — був довгі роки кухарем Наполеона III.

Саме перед кількома днями він помер. Коли хтонебудь із журналістів ставив йому питання:

— Чому ви заваджуєте світ довгим вік?

Тоді кухар завжди відповідав:

— Смачному приготуванню моїх страд. Карпантіе варив собі страви завжди сам і

робив те навіть в останніх роках свого життя, коли їв виключно овочі та гриби. У розмові він залюбки чванився своїми подорожами по світі: Наполеон III та цесарева Євгенія брали його завжди зі собою під час своїх подорожей. У своєму житті Карпантіе бачив багато монархів і майже всіх видішних державних і політичних діячів із середини минулого століття, бачив знаменитих акторів, музик та мalarів.

До самої смерті Карпантіе задержав ясність думки і знамениту пам'ять.

Міліонер замкнений у власній касі.

В Атеніх викликала справжню сенсацію дивна смерть тамошнього багатія, відомого грецького міліонера Апост. Кукуласа. Відахи, як дивитись літ тому анемірував Кукулас до Америки як бідний чоловік. Там знову він за короткий час роздобув звідки своїй проворності величезне майно.

Недавно повідомили поліцію в Галвестоні, що міліонер шав від довгого часу і ніхто не знає, куди він подівся. Поліція думала, що багач скопив гангстери і будувати домагатися грібих грошей за викуп. Цілий місяць вела поліція в тому напрямі слідство, одначе не могла ніде знайти найменшої точки зацепу для такого злочину. Тоді слідчий суддя рішив докладно перешукати цілий дім та домашні улаштування, щоб таким чином знайти жовби якийсь найменший слід.

Поліція почала обшукувати докладно найменшу замітку в домі, одначе вислід був завжди від'ємний. Вкінці суддя велів перешукати ще велику сталеву касу, в якій міліонер переховував свої гроші. Коли поліційний шлюсар відчинив важкі панцирні двері каси, на підлогу обсунувся труп Кукуласа.

Ймовірно міліонер шукав за якоюсь дрібницею в касі, при чому автоматичні двері каси затріснулися, або хтось забув їх за міліонером затріснув. Нещасний багач згинув із голоду. Даліше слідство виявило, що про якийсь злочинець нема мови і тому слідство припинили. Грецький багачир залишив майна на тридцять мільонів доларів. А що завідання покійний не залишив, тому майже ціле майно переходить відповідними пайками на його жінку і чотирьох синів, в яких він не жив у кожному привязних відносинах.

Знову виходитиме найстарший у світі часопис.

Важко сказати, коли насправді постанала на світі перша газета. Вже у стародавній Римі видавали щось таке періодичний часопис, в якому поминалися різні доручення, накази й комунікати. Той часопис називався „Акта ді урні“. „Акта ді урні“ писали в кількадесяти примірках на косковим таблицях, або на пергаменті.

Та даліше можна вважати першим часописом у світі тридцяти комунікати, що їх видавала китайська алада в рівномірних відступах часу ще на 200 літ перед Хр. Ті комунікати перемінлилися згодом в часопис у повільно нинішньому значін-

ні цього слова. Спершу ті часописи писали рукою на жовтій папері, бо жовтий колір уважали у Китаю цесарським кольором. Відтак ті часописи друкували і треба при тому пригадати, що китайці знали друкарську штуку мільєсот літ перед Європою.

Китайський тридцяти часопис перетривав більше як 2000 літ. Він перестав виходити в 1912 р. По дворічній перерві він з'явився знову, але десяти літ тому його знову закрили.

Тепер китайський уряд хоче видавати часопис, який був би продовженням найстаршого у світі часопису.

Апетит павука.

Славний природник Джон Лобок, який перешукав десіти над життям різних комах, цікавився теж і скімацією харчі, що їх споживає павук. Він устаткував, що як комах, беручи під увагу її величину, їсть найбільше з усіх комах і з'їсть Лобок знаєма відповідну кількість павука перед і після їжі. Він зазначив, що як-

би так зодина їда так інтенсивно як павук, то мусів би їсти за 24 години їсти цілих 2 воли, тринадцять баранів, десять поросят і чотири бочан риби.

Значить, що ми робимо Лобкові велику привіт, коли кажемо „апетит“ бо ми повинні говорити радше „апетит павука“.

ОБМАНИЦІ, ЩО ВИКОРИСТОВУВАЛИ ОБМАНИЦІ ТРОПІВ.

Норвеська поліція виврила в містечку Портсгруд бюро, яке займається доволі важкою діяльністю. Воно писало систематично листи різним філіантропів і добродійним устим і їх ханитим допомогти. Управительською того бюро була жас Маргарета Енсен, яку всі вважали за багату капіталістку. Їй помагало а „добродійна“ діяльності двох синів.

Ясно, що датки, які щедро наплавали, ашли для ніяких збогів, тільки для дотепної матері і синів. Підчас ревізії у „бюро“ знайдено незвичайно точно ведені книги, знамениті джену картотеку зі списком різних божитів та їх адресами. При кожній адресі була теж ретка, але дуже дотепна характеристика кожного багатого людини.

Дотепна вдова та її сини вели в містечку Портсгруд незвичайно скромне життя. Завжди до часу вони виїздили за кордон і там розкидали гроші на право й ліво.

КОЛИ МУЖЧИННИ КУПУЮТЬ ЖІНОЧІ ОДЯГ.

Багато американським товаровиком домірало до своїх клієнтів листи з повідомленнями, що вони будуть улаштовувати у своїх крамницях спеціальні вечори, підчас яких продавати мужчинам виключно жіночі біла. У своїх листах фірми зазначують, що мужчини, які купують своїм жінкам біла чи інші частини жіночого одягу, на тому зовсім не визнаються й не відчувають найменшого смаку, так що жінки або купують такі дарунки, або їх відкидають.

Тому у загадані вечори у крамницях продають спеціальні крамари, які даватимуть чоловікам відповідні поради.

Справді американські кутці вживають цих пропаганд — щоб „інтерес ішов“.

Кінова хроніка.

— Королевою кіна на 1938. р. вибрана Парижі Марію-Люїзу Флері — молодшу акторку.

— Чаплін дозволив акторці Гюлет Гітс зв'язаний із ним умовою, виступити у фільмі „Молоде серце“ з Дугласом Фербенхемом лодшин.

— У Стокгольмі журнал „Фільм“ перебів серед своїх читачів анкету, на якій найкраща фільма минулого року. Вислідом логів дістала фільма „Життя Еміля Золя“, в якій актором минулого року признав ля Муні.

— Японська цензура заборонила виставити в Японії французьку фільму „Томас еброї“. Причина: „насамішнє змалювання армії заприязненої держави“, значить злочини.

ВЕСЕЛЕ.

ПРОФЕСІЙНА ГОРДИСТЬ.

— Отже прошу мене сказати, а який ти собі украли портфель з кишені?
— Пане судде, думаю, що воно знає мене. Правда, я міг би те докладно оповісти, але так не зможе мене наслідувати.

СЛУХ І СМАК.

— Ізясю, смакує тобі?
— Адеж тето, хіба чужо?

ЗАЗДРИСТЬ.

Жінка: „Петре, що значить той фраз на твоїм фракі?“
Муж: „Він значить, моя кохана, те, що чистила це мого фраків від цієї пори, а не була білшою.“

ПРИЯТЕЛЬКИ.

— Знаєш, Данко виявив мені якийсь любов.
— Так? Правда, що він не робить тобі?

ПЕРЕД ПОДОРОЖОЮ.

— На день перед моїм виїздом з міста прий із подорожньої горнички.
— Чомуж у таких випадках, не їди на день швидше?

ПОХОДЖЕННЯ ВІД МАЛИ.

— Дядьку, ми всі походимо від одного приїзду першого запам'ятовування, що ми є малими?

Загальні збори „Маслосоюзу“.

В четвер 14. п. м. відбулися Загальні Збори „Маслосоюзу“ в селі Т-ва „Молода Громада“ у Львові при вул. Костюшка і в. Збори відкрив голова Надзирної Ради сен. інж. Ю. Павликов-ський в год 10.45 передпобуднем і привітав делегатів Районних Молочарень, представників централізових установ і української преси. До президія запросив о. Павлюка з Боянця, сел. П. Григорчука з Балинців, на секретаря д-ра Карачику з Казуша, які засіли за президіальним столом побіч голови. Далі торкнувся аграрної політики і наслідків стихійних нещастів, що завалили на наших молочарстві. Діловий рік закінчився далішим наступом на українську молочарську кооперацію, що виявляється головно підтримкою „дикого молочарства“. Цей наступ віс спеціально на Волині, де заборонено українським Районовим Молочарням утримувати навіть торговельний зв'язок зі своєю централею „Маслосоюзом“ у Львові. Одначе мужня постава українського селянства на Волині перекреслює всі впливи наших сусідів. Присутні прийняли голосними оплесками заяву голови, щоб Збори вислали привіт українським кооператорам на Волині за їх гідне становище. Далі теплими словами вітає тих, діяльних кооператорів, які від нас відійшли. Їх пам'ять вшанували присутні повстанням з місць. По виборі верифікаційної комісії, що мала провітрити протокол з попередніх Загальних Зборів, прийшли до голосу: дир. А. Палиб та дир. А. Мудрик.

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТІ ДИРЕКЦІЇ.

Оба промови доповнили обширний друкований звіт з діяльності „Маслосоюзу“ за діломи 1937. Дир. А. Палій ствердив, що заг. потреба господарської кон'юнктури у світі, зокрема хліборобської продукції в європейських державах, набила в багаті меншій мірі своє відвернення в Польщі. На це вплинуло головно стихійне нещастя, посуха, що навістила найважче Галичину, себто терен діяльності „Маслосоюзу“. Катастрофальна недостача паші причиняєсь до виниклого заломання продукції молока і услід за тим на зменшення продукції масла. Але таки доставка масла до „Маслосоюзу“ в діловому році була навіть вища від доставки з 1935 року. Однак „М. С.“ зумів заспокоїти внутрішній ринок так, що недобір достав до „М. С.“ відбився тільки на зменшенні експорту масла. Це найкраще виказує зріст дрібної продажі масла у власних крамницях „М. С.“. Постійно їх зростає число покушів у крамницях „М. С.“ і це є найбільше відрядне явище. Незалежно від загального спадку продукції внаслідок стихійних нещастя і збільшеного натиску адміністраційної влади, доставка молока до „М. С.“

збільшилася в діловому році на 14,67%. Цю збільшену доставку молока використав „М. С. Головино” до виробу сирів. З інших родів набілу дуже збільшилася в діловому році продаж сметани, тварогу, шляхотних сирів і бриндзи власного виробу. Крім того поширено продаж пещі в діловому році, медів, хліба і булок.

При вступі ділового року „М. С.“ займався справою і цитуванням бланшної молочарської посудини. Дальше дир. А. Палій пояснив бізнес і рахункове замкнення. Підкреслив, що адміністративні кошти зменшилися в діловому році на 4,52 пр., хоч торги „Маслосоюз“ зросли на 1 пр. Вкінці обговорив нову загрозу для української молочарської кооперації від нового молочарського законопроекту, що хоче узалежнити всю торгівлю від адміністраційної влади. Крім того вже незабаром повинні вийти нові розпорядки, що перекине цілу відповідальність на Районові Молочарні. Всі ці нові труднощі, що їх накладають на нас нові закони й розпорядки не повинні перешкодити адміністраційній владі поборою, якщо збільшимо свою працю.

Зі звіту дир. А. Мудрика присутні довідалися, що влада робить величезні труднощі при реєстрації українських молочарських кооператив, хоч вони виконали всі вимоги нового молочарського закону. Влада відмовляла їм права існувати і замикала їх саме тоді, як побачили існувати приватні молочарі, що не лише не відповідали законним вимогам, але навіть найпримітивнішим вимогам гігієни. Щоб довести до упадку українські молочарські кооперативи адміністраційна влада використала навіть ті удари, що їх не щадила природа українському селянству. Отже деякі старости заборонили польським землевласникам, щоб продавали пашу або виарендовували пасовища українським селянам. Поліція робила натиск, щоб українські селяни доставляли молоко до польських молочарських кооператив чи польських приватних підприємств вигнаючи під ріжкими притоками навіть молоко до рова і таким чином хотіли відстрашити наших селян від доставки молока до українських Районних Молочарень. Одночасно польські молочарі чи приватні польські підприємці стараються знижувати — хвилює — ціну за молоко притягнути українських селян на те лише, щоб позаливши українську молочарську кооперативу обвизити негайно ціну на молоко і використовувати немиттєво українських селян. Далі польські двори дістали приказ, щоб доставляли молоко лише до польських молочарень. Болючим ударом було теж припинення владою самопомогової акції, що її вели

секції охорони сільсько-господарських тварин С. Г. та Р. М. Ця заборона покла на С. Г. лише тому, що це незвичайно корисну акцію українським населенням села своя рідна організація, бо польські організації вели і ведуть да-ві таку саму самоодомову акцію, на тих са-мих основах і не зустрічають ніяких перешкод. Цей промовець підкреслив, що широкий загал населення оцінив як слід працю ветеринарних лікарів при Р. М. Наблизивши доказ це вимога селян, щоби Р. М. вигажувати щораз до нових ветеринарних лікарів (у антовому році працю-вало 16 лікарів). Вкінці промовець спинився над справою приспішеної механізації Р. М., бо експорт нестандартизованого масла швидко скінчиться. До цього необхідні інвестиційні кредити. Уряд прозначив на це 7 мільонів для молочарства цілої держави.

По двох заходах об'явив, що українське молочарство зможе користати з цього інвестиційного кредиту в сумі коло 300.000 зол. тоді як для самого польського „зв'язку млечарского" на Галичину призначив суму 1.936.000 зол. Однак по 2 і пів річних заходах виплачено до нині одній українській кооперативі 27.000 зол., а другій 10.000 зол., себто ледви 37.000 зол. Зате між польське молочарство розділено вже весь інвестиційний кредит і тепер воно робить заходи, щоб дістати дальші кредити. Отже ми мусимо інтенсивніше приступити до збірки власних фондів і так сконсолідуватися, щоби відбити наступ на українську молочарську кооперацию.

ЗВІТ ВЕРИФІКАЦІЙНОЇ ТА КОНТРОЛЬНОЇ
КОМІСІЇ.

3 черги о. М. Павлюк заявив, що верифікаційна комісія прийняла протокол з попередніх Загальних Зборів. В імені Контрольної Комісії забрав слово її член дир. О. Андарійович і поставив внесок, щоб Загальні Збори признали абсолютною Н. Раді і Дирекції за їх діяльність у звітному році. Вкінці інж. Зибенко склав звіт з ревізії переведеної РСУК.

ОЖИВЛЕНА ДИСКУСІЯ

Над згаданими звітами розвинулася оживлена дуже річева дискусія, в якій промовляли: дир. інж. Е. Храпливий (Львів), дир. Кобрин (Боянець), дел. Фур (Львів — Ремець), дел. Фоліс (Львівська), дел. Куземський (Ожидів), інж. Мельникович (Жовква), о. Прийма (Ходорівщина), сел. Ковальчук (Улашківці) и р Глухівський (Биховець), дел. В. Чижевський (Боднарів), дел. В. Троць (Щирець), д-р Карапіка (Калуш), сел. П. Григорчук (Балиці), дел. Скачіш (Деліва), п-і І. Блажкевичева (Тернопіль), дел. М. Дмишко (Рахівці), дел. М. Караван (Камінька Струмилева), сеп. О. Луцький (Львів), якого довшу промову нагородили

ИРЪАН КОПАЧ

Наша релігійна музика.

(з нагоди духовного концерту „Львівського
Бояна“ 9. IV. 1938.)

Такий був стан нашої старої релігійної му-
зики колов р. 1800. Та він держався і даліше у
першій XIX. в. і в основі державлять ще й ни-
н. хоч велика і страшна світова війна (1914--
1918) так дуже багато річей перевернула дого-
ри вгору, а неодноразово навіть і зовсім усунула з
лиця історичного життя людства. Ото москов-
ські більшовики вивели усякій релігії, а пе-
редовсім християнській, завазату і безпощадну
боротьбу. Бо, очевидно, він-же сам у своїй не-
досвідчності чи там райській, мовляв, величності
таке стати одинокою вірою і надією цілого
людства. Він-же конфіскує, а то й зовсім спа-
ляє на кострирі навіть Плятона і Канта, що не
додають йому під смак його т. зв. марксист-
ської науки та ідеології. А притім бурить і
розвалює навіть найвеличніші архітектурно
перли або перемінює їх на музейні чи тям-
ливі станиці свого цибі премудрого, а дій-
має дуже і дуже тупоумного і тільки без-
жално вароузного та пишногогородого т. зв.
"буржуазництва". А що знову діється поза офі-
ційною совітською більшовією, то бачимо або
уявно знаходимо таки побіч себе і власного жит-
тєвого досвіду або такжє в часописних звістках
історика і здалека, як от з Іспанії чи Мекси-
ки і т. д.

І повинно ще стоїти нам і славна Ярослав-
на в Софії у Києві і високий митрополитичий
кріс у Львові, а в них уже й переховується
наш по висаї також ціле наше тисячлітнє релі-
гійно-культульне добро. Розуміється, не всі

— хочби які величаві архітектонічно — мури можуть таки колись розпастися, і то навіть самі собою від зубів неблаганного часу чи там як каже раз Шевченко, за волею старенького Сатурна'), або й від розпущаної колись та нездержної ненависті зависних противників так, як то сталося колись навіть зі славним єрусалимським храмом царя Соломона. Але те ще таки не мусить бути і певно й не буде ніколи, і то всупереч всяким ворожим зати́м, вже й кінцем реалігійного культу, особливо-ж такого прегарного культу, яким є отсе наші український ще від самого нашого славного Володимира Великого (980—1015).

Бо от уже незабаром прийде до нас і наш пресвітаній Везикдень. І кількож-то людей бу-

¹⁾ Шамченко в р. 1849 являлся при нагромождении «материалов» (т. е. сыпавшихся в материю) такими словами:

Христос любий покаявшись,
Своєю кров'ю покаявшись...
І не даша і не стана
Гладісенько Сатана стирати."

Тут римський "Сатурн" стає намісником грецького "Кронос". Бо Сатурн, похоронивши Юпітера, майже у змиваний міхурі і в таку ситуацію, що Кронос (похоронивши Зевеса) у грецькій. А що Кронос — то виставлено прийняти "Кронос" (то чаші, то в який акто, що тут у Шопенгау — який оригінально в активах, і то тільки вбути малю дитину — римський Сатурн при-
ймає на себе вистави дитини і в якого функції грецького "Кронос", тобто "дити". Такого — що грець-
кий, який виставляється, але німа своєрідного і як
вистави який вистави який вистави! — які про
що в баченні німа вистави у який вистави вистави
тут, вистави вистави. Тут німа Шопенгау, вистави
тут вистави вистави вистави вистави вистави
тут вистави

де знову на нашій землі плакати з радості, що
ще дожили до того, щоб і собі заспівати разом
із „усім чесним собором“ оте божественне на-
ше „Христось воскрес“ та й „Ангель воіслав“
та й „Платію уснував“ і т. д. і т. д. Ба, але чи так
то тільки на сам Великдень? А у Великий Че-
твер на Страстях Христових „Єгда славіи уч-
еници“? А у Велику Пятницю при кінці пла-
чеспіци „Тебе одяючого свѣтом яко рицю“,
а потім при Божім Гробі з поклоном „Благо-
бразный Іосифъ“? І т. д. і т. д. Хто — питаю
— зможе видерти ті неоцінені скарби нашої ре-
лігії, музики й поезії (хочби якою брутальною
зверхньою силою) а душі народу, якого цілий
всвіт і скарби справді цінить і хвалить їх собі
у своїй душі як найвище своє духовне добро
тут на землі?

Тай чи во не смішно, на який чи такий якийсь там адміністративний залив от так собі прихашем з дня на день хатні перекладати ті річи нир. на польську мову для так дуже модних отсе чомусь тепер, модаві, „православних поляків“? А думаю, що нема такжє в найменшої потреби перекладати ті наші старі літургічні тексти на теперішню — так сказатиб, буденну чи там поточну — українську мову і вводити ті переклади зараз до Церкви замість старих оригіналів для конечної віді „українізації“? А то тому нема потреби, бо в тих текстах і слова і мелодії тай звязані з ними по-божні настрої впродовж цілих віків нашої великої історії так тією арослися взаємно зі собою, що розвирити тепер ті складники один від одного — на мою думку — зовсім немож-

*) В том числе 1100. Авария на центральном дис-
петчере вызвала отключение электроснабжения станций
и депо. — Ред.

присутні головами організацій, дел. О. Анатолійович (Печенівка) і дел. Семенук (Корит), який при цьому своїм промовою відчитав низку резолюцій. Делегати Р. М. виконали безліч фактів, що ілюструють наявний і послідовний наступ наших силів на українську моло-дарську кооперацію в усіх бодах, вудично по-чинаючи, шкандали адміністраційної влади кінчаючи. Вказували там на різні наші недо-магання, що й казді якнайшвидше усувати, і щоб наша молодарська кооперація не лише ви-дарила економічний настрів, але і розпочала далі свою корисну діяльність. Делегати звер-тали увагу на нову загрозу для українського господарства від пошесних недуг: припущі т. д. ливників. З промов усіх кооперативних ліній пробижалася сильна віра, що підсиленний на-ступ на нас обезнає наразі цілий україн-ський наряд і що його мусимо видержати. Про-мовні ствердали, що вороже наставлення і у-тарні пригоди — стихійні нещастя не зломали нас, лише ще більше загартували. Молодар-ська кооперація виийшла у звітовому році далі зміцнена і під організаційним та матеріальним складом і в діяльній технічного удосконалення та зміни в діяльній господарсько-годівельних почині. Вкінці українська молодарська коопе-рація доложна всіх зусиль, щоб виповнити всі змисли нового молодарського закону та роз-порядків, бо це ще більше зміцнить її.

Промовням відпочивали дир. А. Палій та дир. А. Мудрик.

Офіційн. Заг. Зборн. односторонно признаних абсолютів у Н. Радз. і Дюссоні за її діяльність.

По підсумковій перерві на обидь Загальні Збори вибрали однодушно до Наглядної Ради тих самих трьох членів Н. Ради, яких вильюсо-вано. Отже членами Н. Ради залишились далі: дир. Осип Андрійович (Печенжин), сел. Кость Мигаль (Белзень) та о. Матвій Павлюк (Боя-нець); як заступник увійшов п. Дмитро Двудіт (Риботичі).

Щі незвичайно діючі Загальні Збори „М. С.“ закінчили короткою промовою голова сесії Ю. Павлюковський в год 4.45 пополудні.

— В період роковини смерті бл. п. Евстахія
Прийми відправляють Поминальне Богослуження
в суботу 16. ч. м. в год. 8. зранку в церкві св.
Петра і Павла.

— Забирають ще одну українську площу у Львові. Магістрат м. Львова виписав 10-ти-корову площу, що є власністю церкви св. Миколая. Саме ця площа найбільше підійшла під будову міської очисної.

— Прикра помилка. У частині накладу „Діла“ з 80-х 13-го квітня ц. р. у посмертній згадці про ба. п. Юліана Вергановського трапилася помилка, що Ю. Вергановський був братом покійного Володимира Вергановського, б. проф. львівського університету. Спростуємо цю помилку. Проф. Володимир Вергановський живе і, дай Боже, щоб жив якнайдовше.

— Нововідкрита крамниця і робітня мистця
Григорія Болдзар, Станіславів, Собієвського 38.

— Протинальогодний вечір. Протинальогодний і протинальоготинний Гурток „Відродження“ при Гмін. СС. Василінок у Львові, вул. Дуготша 17 а улаштує 16. ч. м. протинальогодний вечір разом із виставою. Вступ: добровільні датки від 20 сот. Початок у год. 17-30.

— Концерт псалмів. У неділю 17. IV. в год 18-ї візбудється в семінарицькій церкві Св. Тиха концерт псалмів, які віспіває хор питомців Духовної Семінарії. Вступ за добровільними дарами. Програма при вході через браму Духовної Семінарії.

— Смерть львівського професора. Учора помер у Львові у 69 р. життя емеритований професор львівського університету Метислав Вартецберг. Він займав кафедру філософії поруч професора К. Твардовського, що помер кілька місяців тому. М. Вартецберг був мало продуктивний як учений і не виховав собі учнів.

— Автобусний двіреш коштує 100.000 золотих буде магістрат міста Рибнік. Львів вдоводиться постійно автобусів серед болотнистої Стрізької площі.

— Львівська хроніка. В середу полудні в бундху пожежа у пивниці, що належить до складу мануфактури Марії Едель (Шпитальна 1). Сгонь знищив більшу кількість сушки, якого вогнища ще не устиглиши. Склад занівс від штигенового апарату, яким монтер Беднарський споживав кальорифери. — До споживчої крамниці Стефанії Львівни (Городецька 168) вловили невідомий злодець і вкрад харчевини продуктів на суму 50 зол.

— За зловживання у „Суспільній Обезпечалні“. По чотирьох днях розправи у справі зживався у „Суспільній Обезпечальні“ заправ пруд, яким засудили: Динського на чотири роки, Бріффера на 4 роки, Фішлера на 8 місяців на підставі амністії зменшили до 4-х місяців, Вишницького на 6 місяців з припинення кари на 3 роки. Рубеж, Лигзевича і Кобеля знімали від виши і кари. Лангевича і Рубеж обороняли адвокати д-р Л. Ганкевич і М. Прий

— Краєва хроніка. Перед бережанським окремим судом відбулася розправа проти Петра Івана Вальчишинів, яких обвинувачували за те, що вихилили на постерунового Карла Гордиського. Обом засудили на кару по 8 місяців в'язниці. — Старшого постерунового з Млики. М.

ливо, якщо для нашого народу хочемо ще й більше задержати ті твори з повним їх життям та з цілою їх релігійною силою. Так то подув дзвиги: предостиг віків, то подих наших великих предків віє з них на нас, тепер таких бідних і неможних — словом: то Божя сила міститься в них, все та сама і зовсім незалежна від дрібних та скороминних людських мод і забаганок. Так не порушено удержує також римо-католицька Церква свою літургічну латину до наших днів. І так само й жиди нестять собі до цього старозавітного єврейського Тору, і то навіть у найдавніших закутках цієї землі.

А гадаю, що тамат під привласним огля-
дом треба би наші церк. тексти переписувати і
зрештовати рішучо і послідовно давним, вито-
ним тим текстом, способом, т. зв. з „ъ“, „ш“ і
„ѣ“, поминуючи тільки різні і тепер справді
уже зовсім непотрібні букви старої кирилиці:
ѡ, ѣ, ѣри, ѣти, ѣти та ижицю. До старих
текстів, — які, очевидно, у нас треба безумовно
вжити з українським вимовою (отже „ѣ“ як
„ѣ“) — було б добре для миру, тобто для за-
гально вірних, долачувати з боку або на долів
гарні українські переклади в цілості, або бо-
дом у приписках подавати деякі короткі пояс-
нення, особливо різних і нам уже тепер мало
розуміаних старославянських висловів).

Історія людства посвідчує наглядно, що який релігійний культ держиться дуже твердо колись раз устійлених та принятих норм і форм, а притім також освячених довгою традицією висловів. Так було вже в старовинній Єгипті і в не менше старовинній Вавилонії. А ми бачимо навіть у нашого Шевченка, якими самоцвітами із Святого Письма він прибрив та прикрасив свою так дуже розкішну і виплека- ну добою, українську Музу. Пригадаймо собі тут під цим оглядом от хочби тільки отой велич- ний переспів його із пророка Ісай (глава XXXV): „Радуйся, ниво непоптані!“ А як да- зкого в старовину співає у нашіх богослужбі жи- вля немируща традиція серед нашого народу, те нехай посвідчить от хочби отсей один мо- мент: Хто з нас не знає і не співає що року он- того величного нашого кондака на Йордан (можливо як строфу):

„Явился еси днесь вселеннѣя,
и свѣтъ Твой, Господи, знаменася на
насъ,

въ разумъ поющихъ Тязъ.
Пришелъ еси и явился еси
свѣтъ неприступный."

Чи ми його не розуміємо, хоч він у старосла-
вській мові? Так, певно всі, навіть зовсім не
вчені й неписьменні, добре розуміємо і голос

[illegible]

хайла Малаура, заступивши охоронний пост у
дні на вікторію року виступили з привітанням
ри за те, що несправно Уніта збралі та споді
аляже ушкодження тіла Влада.

— Ограбили касу кодомийської місії. Нічого з містівки на селі не відбулося. Заїхали особовим авто під будинок місії, ського волосного уряду, вловилися до каси, а тій стоїть огнетривала каска, розбитою та забрали 300 дол. бильським. Після паперів лежала завізана касетка з бильським, але її грабійники не зачепили. Після цього відїхали авто з місії.

— Вмер польський маляр. У чотирьох літтях ц. р. вмер у Кракові визначний польський маляр Петро Стахевич. До його інших картин зараховують "Матір Божу", "Кво vadis" та "Похорон".

— Пожема. У Бобулиницах коло Вучина
ти чотири господарства разом з мартини
гарем та збіжжам призначеним на заход,
дася одна корова.

— Душегубство в Калуші. В середу, 14-го грудня ввечерю якийсь невідомий старик бив та ограбив власничку крамниці Циммерлер. Коли Геллерова замкнула крамницю та до свого мешкання, відлученого від міраметра від Ринку, невідомий тип увійшов до хати і користуючись з непростості жінки, намагався відібрати гроші. Геллерова гроші у мішочку на грудях і зав'язано брала. Тоді напасник затигнув її до коня ударом сокири розчеревив їй голову. Після гор розірвав мішочку і забрав мішочок, в якому було 1200 зол.

— Поліціяни застріляли поліціанта. В ки-
яті поліції у Подольську „шпидовник“ Мар-
тинський стріляв три рази до „шпидовни-
ка“ Буца та поклав його тріпном на ас-
фальт. Він вибіг на подвір'я і, з по-
могучеством, стріляючи собі в голову. Це
що причина цього вбивства й самотності
собисті поразки.

— Сплав дерева по річці Лопань на комісія ствердила, що на ріці Лопань сплавляють дерево так, що зрубані дерева сплавляють і корінням кидають до ріки, на те, що водний струм сам занесе його в меюського озера. Тимчасом річка вода обнижувалася, а дерево позачіплялось об береги, поклали грубі на 2 метри; до Лопань озера не доплизло ні одне дерево. Шлях ховіють на десятки мільйонів обрубів.

— Смерть Шалаліна. У 65 р. життя в Парижі один із найбагатших стилів на десятиліття Хведір Шалалін. Він спав останньої своєї недуги, яка звалила його місяців тому. Шалалін ніколи не хоронули не пильнував свого гроба жувачки

ис: співаємо. Алеж то твір царгородського
хороника Романа (т. з. Сладкопісця, жив.
Сирії), сучасника візантійського імператора
Ізидора (527—565), отже твір із VI ст.,
тобто з часу, як у Царгороді будували
величезний на світі християнський храм —
церкву св. Софії, т. з. храм для Божої
мудрости. А ось для порівняння греческа
пісня тої пісні (тажже яка постигнута)
— піснь написана нашими буквами:

„Епѣфанѣс сѣмерон
те оѣкумене,
кѣѣ то фѣс су, киріе,
есемейоте
еф гемаѣс ен епѣгнозей
гнѣиѣнтас се:
ѣѣтѣс, ефѣанѣс
то фѣс, то апрѣсѣгон.“

Ану, поспробуй собі, цікавий чи
ровнинний церковний наш „кондакач”
на якунебудь теперішню європейську
мехай буде й із певно добре знайо-
польську, есентуально для т. зв. „
них подяків”, але перекласти так, щоб
тутти при тім ані музичного ритму
жасім своєрідного гієратичного співу
наху тої пісні і т. д. і т. д. Так, спро-
бачиши, що є твори, яких уміти не
рекладати...

Отже ми щасливі, що маємо
службу в блискучій нам і легко
своєрідній старославянській мові.
де в IX в. від св. славянських мис
лителей і Методія. А потрібні нам тут і
на текстів дасть нам уже певно. О
дати, сподується своїх душпастирськ
іх нам духовний провідник —

собами. Він був сином казанського селянина і зламав у церковному хорі. Після дуже короткого шлюбу, він став відразу першорядним оперним співаком незрівняним щодо сили свого голосу та драматичної інтерпретації дієвих осіб. Шаляпін обіхав увесь світ багато разів і зібрав мільйони. Він мав кільканадцять дітей, які утримував. Кілька років тому видав свої прегарні спогади, 14-го вересня минулого року вибрався в нову подорож довкола світа з гостинними виступами, починаючи від віденської дежазної опери. Там він уперше поважно занедужав. Шаляпін створив незабутні кремлі в „Дон Кіхот“, „Борисі Годунові“, „Севільському цирюльнику“ та багатьох інших. Його голос залишився на кількадесяти грамофонових плитах і у звуковій фільмі „Дон Кіхот“.

— Повінь в Туреччині. Ріки, що повиливали в ріжних сторонах Туреччини, спричинили багато шкоди. У місцевості Анасія вода позривала мости та забрала багато худоби. Ріка Акшекф виступила з берегів і затопила місто Акшенер і доколицьні села. Ріка Рафк зірвала гаті і затопила місто Сівас та села Геве і Гюдіна.

— Альбанський король купує маєток у Пісанах. У чеських часописах появилася вістка, що альбанський король Зогу переговорює через свого двірського маршала у справі купівлі в околиці Пісан лісового маєтку, який він хотів би подарувати своїй майбутній дружині ки, Антоній.

— Не хочуть комуністів. Фландрський парламент відкинув більшістю голосів проєкт для політичних емігрантів (комуністів) з часу домашньої війни в 1918 р.

— Соломоновий присуд. В індійському місті Кемптор дві жінки стали перед судом, домагаючись видачі їм тритітної дитини, як їх рідної. Суддя положив дитину на стіл і наказав обидвом жінкам попестити дитину. Коли підійшла правдива мама — дитина привитала її радісно.

— Єрусалимський собор валиться. Високий комісар Палестини наказав зачинити в Єрусалимі собор Господнього Гробу тому, що там ствердили небезпечні щільни у склепінні та мурах. На цей Великдень духовиство не зможе вже в ньому правити. Собор вибудований християнами ще в XII в. Щільни, які витворилися у будівлі повстали підчас сильного землетрусу в минулому році. Собор відновлять.

— Новий колір волосся. Один стрижий у Голівуді після довгих розслідувань винайшов новий колір волосся, який стане модним. На місці пляжового кольору прийде колір шампанський, зроблений на підставі різних рослинних складників.

— Нові шкільні таблички. У ганюверських школах увели замість зшитих таблички, які мають листки, наче паперові. Вони не чорні, а білі, і писати на них можна ріжними олівцями. Таблички виробляють з німецьких сирівців.

— Землетрус у Лондоні. Коло 3 год. досвіту загрозило у Лондоні землетрус, що тривав 8 минут. Потерпіла від нього лиш робітничка дівчина Стефані.

— Кари на шоферів. Новий закон у канадській провінції Альберта передбачує кари для шоферів, що переїжджаючи через місто, обхляють проложих болотом. При устійнованні зняти не бдуть брати під увагу, як скоро їхав автомобіль.

— Газові маски мусітимуть закупити всі громадяни Чехословаччини; неможливі мусітимуть просити приділити їм маски даром.

— Ріжні вістки. Президент Злуч. Держав поїде до відомо, що до кінця цього року Зл. Держави матимуть іще два величезні воєнні кораблі, крім двох, що вже будуються. — В Англії є 110.000 осіб, яким не вільно ходити до кінця ані до спортові амаги, бо належать до такої організації. — Сын архієпископа Карла Сальватора 19-літній Карло Пій виїжджає з Австрії на поїзді до Мадярщини, бо жениться з донькою австрійського промисловця-жиди Саггер. — У Лондоні помер у 45 р. життя маркіз Мільфорд Гевел, свояк короля Джорджа V., що оженився з донькою російського вел. князя Михайла Михайловича; він був головою кількох великих промислових організацій. — У віденській академії починка самотубством австрійський кат Ланг, який після першої спроби расистівського перекладу повісив кількох расистів, між іншим убивши канцлера Дольфуса — Пленетта. — У Відні зачинили школу драматичного мистецтва ім. Райнгарда під проводом відомого режисера.

— Зап. Показні представники медичного шпиталю оголошували, що навіть найдементніші діти рано звичають і добре шовсяти природну мірку воду „Фрамозина Росина“.

3 концертної сали. „СУРМА“: КОНЦЕРТ СТАРОГАЛИЦЬКИХ ПІСЕНЬ.

Симпатичний і гарно вже записаний за час свого десятилітнього існування мужеський хор „Сурма“ у Львові, рішився за ініціативою старих співаків-романтиків під кінель 100-літнього ювілею „Русалки Дністрової“ ще раз воскресити настрій нашої старогалицької музики окремим самостійним концертом із співучастю д-ра Кудрика, як літературного патрона програми і двох відомих артистичних сил: піяністки п. М. Вишницької і співачки п. М. Сабат-Свірської. Не вважаючи на теперішню нашу концертну мізерію і кризу та не вважаючи на те, що наша старогалицька скарбниця не така вже стара й богата, щоб її експлуатувати на довгу мету, всеж таки концерт пройшов під моральним оглядом удачно і симпатично та засвідчив ще раз, що наша старогалицька музична культура не така вже вбога, щоби при гарній опрацюванні й виконанні потребувала стидатися перед Європою.

Можна би мати сумнів, чи вибір усіх точок програми був уповні доцільний, чи нпр. замість не дуже то старих і вже трохи налетілих ріжними новими манірами „Молодих спів“, „Нашої життя“ й ін., не краще було відновити „Жовніра“ Вербицького, „Річеньки“ або й „Солов'я“ Лаврівського, або чи в сольоспівах замість переспіваної „Цвітки“ не краще прислугу зробилиб забуті сольоспіви Вербицького? Та полишаючи отсі сумніви на боці — всі точки програми, і хорові і сольові, полишали у публіки миле і навіть подекуди глибоке враження.

Хор „Сурми“ — не невеликий, але добре зіспіваний, до того музикальний, свідомий свого завдання гурт, який все — навіть при деяких голосових труднощах — під вдумчивим провідом свого диригента виходить переможно, з доброю виразовою лінією.

Гарними квітками в китиці програми концерту були сольові точки: фортепіанова „Елегія“ Людкевича (варіації на тему пісні: „Там де Чорногора“) у виконанні знаменитої піяністки М. Вишницької та низка сольових пісень Матюка й Вахнянина у виконанні співачки п. М. Сабат-Свірської, яка у нас має устійнене ім'я і марку. Хто дотепний, міг би підмітити, що обі артистки в останньому часі чомусь немов спеціалізуються у виконанні старогалицької елегійної музики. Але треба мати надію, що ця хандова односторонність репертуару не вплине чейже на їх далішню артистичну кар'єру.

С. Л.

ЕСНЯНІ

убрання і плащі
порукає **ШАПІРА** вул. Личаківська ч. 1.

† Посмертні згадки.

ІНЖ. РОМАН ШЕХОВИЧ.

Емеритований радник воєвідства та український землеласник, помер після довгої і важкої недуги у львівській університетській клініці у 62-ому році життя. Покійний був одним із тих старших громадян, при відході яких люди на віджах, згадуючи, що шораз рідше ряди громадян, загартуваних у роках великого зриву. Покійний інж. Р. Шехович перейшов підчас світової та визвольної боротьби чимали особисті удари: хоч свідомий український патріот — був арештований австрійською владою, як „зрадник“, та вивезений до Талергофу, де провів 5 місяців. Підчас польсько-української війни був комісарем лісів у Долинянщині та доставляв паливо для залізниць на терені української влади і за те польська влада потім арештувала його та заслала до Домб'я, де провів близько рік.

Покійний, будучи людиною замкнутою, не скупив ніколи гроша ні праці для громадських цілей. М. І. він вибудував своїм коштом дім для „Просвіти“ у Крипії, особливо теж цікавився аграрною справою і парцелював ґрунти між наших селян. Був відданий членом Видавничої Спілки „Діло“ та цікавився якимякнись всіми проявами українського пресового життя. Особисто теж відзначався великою культурою та товариськими прикметами, які здобували йому поважний гурт приятелів і знайомих. Залишив Покійний двох дорослих синів.

Заупокійна Служба Божа відбудеться в п'ятницю 15. п. м. в год. 6. попол. у крипті Вірменської церкви, після чого домовину з тліючими останками відвезуть до рідного села Покійного, Топіляниці к. Старого Самбора, де находитесь родинний гробовець.

Вічна Йому Память!

Дописи.

КРЕМЛЯНЕЦЬ.

Шевченкові ровонини у Кремлі. Для певного відзначення 100-літнього ювілею Т. Шевченка з кріпильної нової організовано у Кремлі Шевченківської Громадської Комітет, який організував програму святкування. В день 77-ти ровонини смерти зоста — 11. березня — була панахида в українській Ов. Чеснотрестній церкві. Потім (20. березня) архієпископ Олександр у послужній тиловинній дуетовині відправив у великій монастирській церкві вранці панахиду по Шевченкові українською мовою, а перед відправкою вигосив до вірних слово про шани Т. Шевченка для українського народу. Увечері того ж самого дня відбулось святоче заходіння в честь Шевченка. Після відкриття „Заповіту“ п. В. Кошубинський у короткій промові замалював величезну постать Великого Кріпильця і скарбницю його шани для відраження українського народу. Даліша програма складалася: 1) з низки хорів прощань, виконаних бездоганно селянським хором зі сест. Размихих під орудою п. Юрія Кудачинського („Душі мої“, „Ваті порогі“, „Ой доброго, темний тал“, „Сонце заходить“, Гамалія), 2) віршів дошкільців — А. О. Ковалевського (докл. М. Димит), Ладриши Волошки, Шевченкові від жини-українки (докл. Н. Іванюк), і Ов. (уверки) (докл. В. Гаврилович), 3) гарно опрацьовані на гадячів зробило виконання інспірацій балети „Прийма“, написані Шевченком ото роки тому, в постанові п. В. Ковалевської (п. Ф. Омелішук-Павленков). З певних причин деякі підготовлені точки відпали. Після закінчення програми тиловині обрана публіка прощала національний танец і в підлесовому святошному настрою розійшлася. Після заходіння увесь склад Шевченківської Громадської Комітету адміністративна амагі потягула до відповідальності за допущення зневаги українського національного танцю, мотивуючи обмовуванням арт. 15. праза о відрозі, котрий каже, що „то в публічному місці демонстративно витали негідні атеїстичні для польської держави чи державних установ, то підлягає за те вірі арешту до 2 тижнів або до 500 зол.“ — В повісті в підлягу раді сім тижнів відбулася санкційна панахида Т. Шевченка, яке урядові фільм Українського Добродійного Т-ва у Кремлі.

Конфіскація часопису „Церква і Нарід“. Повітне єпархотство конфіскувало чергове число (7. в дитині і звичай) офіційного Волинської Духовної Консисторії „Церква і Нарід“, що виходить у Кремлі двічі на місяць.

Замкнули фільм Українського Добродійного Т-ва з а Підлісних. 22. березня після певного існування кремляське єпархотство розказало а с. Підлісних фільм Українського Добродійного Т-ва, для чого вилучили фільм, читальню, аматорський гурток і невідомо прибрало радіоапарат. Мотиви арешту: „Фільм в свої діяльності przekroczył granicę uprawnień statutu, który, powinien nie prowadzić prac charytatywnych i kult. oświatowych, lecz akcję polityczną lub o politycznej zabliwa, co nadaje jej charakter stowarzyszenia politycznego; stosunki takie nie mogą być tolerowane, gdyż zagroza to bezpieczeństwu państwowemu i spokoju publicznemu.“

Праця батьківського комітету української гімназії у Кремлі. Залиши виходом секретаря комітету п. Калужової в цьому шкільному році уладжено тилову літрез, доїд а котрий поповнилася амагі комітету. 31. жовтня м. р. в мурах гімназії уладжено чайний вечір, що дав 31 зол.; 16. грудня аматорський гурток під проводом артистки Ф. Омелішук-Павленковій виконав драму Шевченка „Назар Стодоля“, що дало 26 зол. 90 сот.; 13. січня п. р. комітет уладив Малечин вечір, який дав 27 зол. 65 сот.; нарешті 13. лютого п. р. аматорський гурток виконав драму Г. Йоса „Нора“. Режисерував і тилову ролю відтворили артистка Ф. Омелішук-Павленкова. Драму виконали досить добрайше. Парад артисток п. Калужової відтисла реферат про творчість Йоса. Чистого доходу з вечора було 38 зол. 90 сот. Разом з літрез збрало 174 зол. 43 сот., за які виставлять доклятованих бідних учнів гім. шк., що часто ходять до школи зіпні по кілька кілометрів.

Заложення комітету католицької акції в Ланівцях. 19. березня п. р. в акадмії укр. Ланівцях відбулось зібрання місцевих поміш. на вістрях акадмії Ярославич, підляга Абрама і міст Шевченківської вигосили протиукраїнські та протиавстрійські промови, викладаючи свою акцію „дисертация“ православна на католицизм і зинуючи присутніх посприяти та посприяти до акції. Вислідок цих промов акадмії комітет, що має акадмію в шкільному житті в Ланівцях та околиці. Тимий парнастуральний шкідок має у нас велика іма Католицької Акції

З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів. Рок.

Спорт.

ЛЕГКОАТЛЕТІ „ПРОСВІТІ“
КОМУНІКАТ СПОРТ. СЕНЦІ СОКОЛА-БАТЬКА.

В неділю 17. п. м. відбудеться масовий бег напро-
тись в нагоди 70-ліття „Прогресу“ в площі Собор.
Відправа, що його улаштує Секторна Секція Сокола-
Батька при співучасті Каринського Лещинського
Клубу та „Драйв“.

Важливою подією і заміною усіх інших на-
вчальних організацій та українське громадянство до ма-

сової участі у величезній грі напроєктів з нагоди кін-
сько „Прогресу“.

УКРАЇНА — БУДАФОН (БУДАПЕШТ).

В неділю 17. п. м. відбудеться в год. 4. поїзд, на
грати. Поїздом сепаратні змагання між дружиною Укра-
їни та будапештською Будафонов, який у мажорській
Державній Лізі займає заклади добрих місць. В команді
Будафон з без сумніву кращою дружиною, як Бот-
кай, що ми його минулого року мали змогу оглядати.
До цих закладів змагань вступити Україна серйозно
Своєюм у напад, який на той меті дістав окремий

жест. Довідніші дні про склад України в чотирьох
му члени. Усі вістки, що досі потрапили у пресу про
склад України, передає.

Нові книжки і журнали.

Евген Храпливий: ПОТРЕБА РОЗБУДОВИ НА-
ШОГО ХЛІБОРОБСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА. Вибро-
ток „Сільськогосподарського“ Ч. 144. Накладом Кра-
йного Господарського Товариства „Сільський Господар“.
Львів, 1938. 8°, стор. 20.

ОГОЛОШЕННЯ

за оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Театр:

П'ятниця 15. 4. вистава нова.
Субота 16. 4. вистава нова.

Театр Ринковостей.

П'ятниця 15. 4. вистава нова.
Субота 16. 4. вистава нова.

Український Нар. Театр ім. І. Тобіле-
вича.

КАЛУША:

17. IV. Лісова пісня.
18. IV. Орфей у пеклі.
19. IV. Невольники.
З Калуша їде театр до Станіславова.

Український Народний Театр ім. М.
Садівського.

ГОЛОВНИЦЯ.

15. IV. Покружний метч.
16. IV. Маруся Богуславка.
17. IV. Малюга.
18. IV. Гетьман Полуботок.
19. IV. Ой не ходи Гріню.
20. IV. Шалений муж.

КІНА.

АПОЛОН: „Гоголь“.
КАСНО: „Гоголь“.
КОПЕРНИК: „Гоголь“.
МЕТРО: „Два Босна“ реж. Фішма.
ПАКО: „Гоголь“ пасіжна фільма.

ФОТОПЛАСТИКОН:

(па. Марієвська 5).
„Югославія“.

ФОТОПЛАСТИКОН „Салтоїд“ (Пасаж
Гавсманн ч. 7):
„Америка“.

Львівське Радіо.

П'ятниця, 15. квітня 1938.

6.15—8.00 Радіошкола радіо; 12.00 По-
дзвінська радіо; 13.45 Окремі гурти;
14.30 Вечірній радіо; 14.55 Врань;
15.00 „При Вечірньому Гроші“ фільм, із за-
ста Слов'янського; 15.20 Вечірній радіо;
15.30 та провідний; 15.30 „Вечір, що по-
в'яє душу Слов'янського“ ауд. для отримання
зв'язу; 16.00 Гурти з хором; 16.15 „По-
дзвін на Гоголь“ реж. Фішма у вик. по-
дзвінського вик. квартету; 16.30 20.55 Аку-
стична гурти; 17.00 „Північ крестів“ літер.
ауд.; 17.25 Вечірній; „Світ Матер“ о-
чистити на для соц. театр, хор, симфон.
орк. оп. 61; 18.00 Останній випуск; 18.10
Турнист інформатор; 18.15 Г. Райтер;
„Слов'янська“ на форт; 18.35 „Слов'янська“
орк.; 18.45 Для села; 18.50 Слов'янська; 18.55
Програма на озвучення; 19.00 Брусаль-
ський випуск; 19.50 Райтер; „Сім Хри-
стових сіл“ оп. 51, симф. квартет; 20.45
Веч. дивина; 21.00 „Історія про Острів
Христовий“ ауд. на осн. сербських піс-
ень; 21.30 Слов'янська; 21.45 Слов'янська;
22.35 Мелодія 16. оточити, хор солістів;
22.50 Ост. виступи; 23.15—24.00 Твори Шу-
манна з пл. (випуск Варшави II).

Субота, 16. квітня 1938.

6.15—8.00 Радіошкола радіо; 12.00 По-
дзвінська радіо; 13.45 Музика з пл.;
14.45 Вечірній радіо; 15.15 Програма на
аудіо; 15.20 Технічна скринька; 15.30
Театр Умань для дітей: Оповідання про
всесвітнього левара Гетфранда; 16.00
Мелодія: „Дарою хрестів“ у вик. хору;
16.15 Твори на окр. і орк.; 16.50 Акустич-
на гурти; 17.00 Страсти св. Воскресін-

ня, містерія з муз. І. Чеха; 17.45 Наша
програма; 19.00 „Чудо на пустині“ ауд.
для дітей на осн. Лягараф, Радіона су-
бота; 20.00 Вечірній радіо, орк., сол., хор,
21.30 Масові „Кавалерія Рустіана“ оп.
Масканія у вик. артистів міланської Лі-
Оскані, після опери Ост. виступи, Метеоро-
длог, комуналі; 23.00 Слов'янська музика
з пл.

Неділя, 17. квітня 1938.

8.00 Співачі часу; 8.05 Що чути в се-
ред хліборобів; 8.20 Вечірній орк.; 9.00
Трансмісія в Ватикану з виконавцями А. Бо-
болі; 12.00 „Вечірній“ орк.; 12.20 Му-
зика, спів; 14.30 Вечірній ауд. для дітей;
15.00 Ауд. для села; 15.30 Нар. капели,
пісеньки; 17.30 „Вечірній“ випуск міланського
чорта; 18.00 Вечірній перекладень,
муз. ауд.; 20.00 Вечірній на суші й мо-
рі, слов'янська муз. ауд.; 20.45 Програма на
аудіо, біжучі вістки; 21.00 „Та йод“
веч. ауд.; 21.30 Слов'янська: симфонія, форт;
22.30—24.00 Твори музика з пл.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

П'ятниця, 15. квітня 1938.

БЕРЛІН 18.00 Розр. концерт, 19.10 20.00
З давніх часів, орк., сол., 20.30 21.00 „Ле-
генда про сім'ю Воланту“ оп. Чайков-
ського; БУДАПЕШТ 18.35 Арфа, 19.30
Орк. концерт, 21.00 Концерт під дир.
Доганія, орк., спів; ВІДЕНЬ 15.30 Кон-
церт квартету, 19.10 Концерт симфоні-
орк.; ДАВІДШЛЯНДЗЕНДЕР 15.00 Діто-
ві пісні, 15.30 Хор, 18.00 „Пасхальні пі-
сеньки“ Баха, 22.30 Давид камер. музика;
КЕНІГСБЕРГ 19.10 20.00 „Тристан і
Ізольда“ оп. Вагнера; КОШІЦЬ 14.00
18.45 Виступи, 18.00 „Богослужбена мова
і її значення в історії Закарпаття“; кон-
церт цери. пісень; МІЛАН 22.05 Хор;
ПРАГА 20.05 21.00 „Світ Матер“ орк.
Давид; РАДІО ПАРІ 18.00 Пісні, 18.15
Клясична музика Баха, 19.00 Сонати,
20.15 Пісні, 20.30 21.00 22.00 „Сім Люсі“
драм. поема Романа Рошана з муз. Одер-
бера; РІМ 17.15 Орк. музика, 20.30 Розр.
музика; СОФІЯ 19.15 Спів, 21.30 Леген-
да з танк. музика.

Субота, 16. квітня 1938.

БЕРЛІН 15.30 Пісні, 18.00 Улюблені
мелодії, орк., 19.10 Оп. мелодії; БІЛ-
ГОРОД 20.00 Нар. пісні; БРЮСЕЛЬ ФЛ.
21.00 „Драма Христової“ орк. Бенца, 22.10
„Маріяна“ оп. Валлеї; БУДАПЕШТ
12.05 Веч. концерт, 18.00 Орк., 17.30 Форт.
18.40 Веч. 21.15 22.00 Циг. муз.; ВІДЕНЬ
12.00 13.15 Розр. концерт, 19.10 Форт. кон-
церт ес-дур Векслера; КОШІЦЬ 14.00
18.50 Виступи, 18.00 Академія самосвіт-
ного дружина учнів руської реал.
гімназії в Мукачеві; МІЛАН 17.15 Танк.
музика, 19.30 Розр. концерт, 21.00 Орк.,
22.00 Голоси світа; ПРАГА 16.30 Концерт
хору, 17.55 18.00 Театр Умань (пів.), 22.30
Джаз; РАДІО ПАРІ 19.00 Форт., 19.15
20.15 Пісні, 20.30 21.00 Театр Умань, 21.10
Кабарет, 22.05 Спів. музика, з участю
хору; РІМ 17.15 19.30 Розр. музика, 21.00
22.00 23.00 „Клосапра“ опера Арменді-
лі Роза Пароді; СОФІЯ 17.30 Популяр-
на музика, 19.15 Форт., 20.15 Спів, 20.45
21.00 Концерт.

Неділя, 17. квітня 1938.

БЕРЛІН 16.30 Муз. драми, 19.25 Розр.
музика, 20.00 21.00 „Вечірній“ оп.
Лягара, БУДАПЕШТ 12.40 Концерт орк.
орк., 17.00 Циг. музика, 19.00 Орк. кон-

церт, 22.45 Вечірній орк.; ВІДЕНЬ 11.30
Нар. мелодії, 13.00 Розр. музика, 14.00
Вечірній пісня, 15.15 Каринтійська нар.
музика, 19.10 20.00 21.00 „Дум Гольдене-
Кіфери“ оперетта Штольца, 22.30
Танцюва музика; ДАВІДШЛЯНДЗЕНДЕР
16.00 Дуга орк., 17.00 „Два Ганеяні“ ком.
Філа, 20.00 21.00 Веч. вечір; КЕЛЬН 19.30
20.00 21.00 „Вісник“ оп. Д'Альбера;
КОШІЦЬ 18.00 Гурти, хор; МІЛАН
20.30 Розр. музика, 21.00 22.00 Комедія,
опісля танк. музика; ПРАГА 11.20 Спів-
фонія „З нового світа“ Двошмика, 15.35
Слов'янська нар. пісні, 16.40 Вечірній орк.,
19.30 21.00 „Циганок“ оп. Сметани; РА-
ДІО ПАРІ 19.02 Соната, 20.15 Пісні, 20.30
21.00 22.00 „Міся Сонетів“ д-тур Бего-
веса; РІМ 17.15 Розр. програма, 21.00
22.00 Інстр.-вок. концерт; СОФІЯ 19.00
Пісеньки, 19.30 Форт., 20.00 Спів.

БІРЖА.

Львів, 14. квітня 1938
Гроші.

Купно-продаж: Бельгійські бельг. 89.72
89.25, Долари американські 5.30.00, 527.00
Долари канад. 5.27.50—5.25.00. Фльорени
гол. 295.49—293.75. Франки фр. 16.93—
16.43, Франки швейцарські 122.40—121.60.
Фунти англ. 26.49—26.33, Гульдени данч.
160.25—99.75, Корони ч. 15.00—12.50 Кор-
дан. 118.00—117.35 Кор. норв. 133.03—
132.03, Корони шв. 136.59—135.60, Ліри
італ. 24.10—23.00, Марки фінлянд. 11.71
—11.25, Марки нім. 106.00—102.00 Шил-
лінги австр. 89.00—84.00, Телі Англ. 26.20
—23.95, Марки нім. срібні 120.00—114.00

Янці.

Банк Польський 115.00 Цукор, 34.00
Вугіль 30.50, 28.25, Лізвон 63.50. Мо-
жеві 13.00, Островський 55.00, Старахонь
38.25, 37.00, Габербус 47.00.

Папери.

4 і пів проц. внутр. 65.50, 65.00, 3 і пів
1 см. 82.00 серія 90.75 3 поз. іна. 2 см.
81.00 серія 89.50 3. конверс. 69.50 прем.
дох. 42.00, 4 консол. 67.00.
Тенденція неоптимістична.

ЦІНИ „МАСЛОСО ОЗУ“

Львів, 14. квітня 1938 р.

1 кг. масла десерт. білок. без оп. 3.55 зод.
1 кг. масла бочков. нид. з опам. 3.60 зод.
молоко 18—19 сот.
(якня копа) 3.00 зод.
Тенденція на масло знизкова, на мо-
локо й янці сильна.

КУПНО - ПРОДАЖ

МОТИЧКИ, папури, окуляри, асигне го-
родиче принади поручає РЕНТШЕР,
Львів 37, 732 5-4

РОВЕРИ, моторовери, мотоцикли гурто-
во поручає Ігнати Роман, Оса в обм. пор.
Львів, Львів 27, Цинки на баляси
даром. 15/55 6-20

ОГО ОШЕННЯ.

Жадайте тільки муштарду

„МІКА“

Львів, Городецька 121

Тел. 295-50 7-10

Коли терпиш — Пий Сметан-
ський Сир Залда (до-
робий) успішний при болях і
печінках, катарих, болях шлунка
і кишків, нервовому напруженню і мус-
ку, невралгічних болях і нервових
корчах і болях голови, Прогрес в
літках і дрогери. Головний склад:
Варшава, Мюдова 14, телефон 3.62.
Магістер Едвард Гобел.

СІК ЦВІТУЧОГО ЛОПАНУ
успішний при шпінних викидах, бо-
лях, сифілісах, коростях, шкір-
ній шпіні, лишай і веснянках. Про-
дажа в аптеках і дрогери. Глав-
ний склад: Варшава, Мюдова 14, те-
л. 3.42-00. Магістер Едвард Гобел.

КРЕЙДКИ ДО ГУБ ШАХА

ХТО!!
хоче купити найліпші косметичні і
генічні артикули по найдешевших цінах
купують тільки у найкращій

ПЕРФУМЕРІЙ
С. ФЕДЕРА
Львів
СИНТУСЬКА 7
Філія КОПЕРНИКА 19а
Філія ГАЛИЦЬКА 16

Кожний покупець, що покладе
оце оголошення „Діло“ дістане
ДУРНО гарний дарунок.

Меблеві покриття хімічними, лави-
капні і намітки, в найбільшій кількості
ФРЕНКЕЛЬ і ЛІДЕР
Львів, Львів 29, в под'їзді, тел. 266-1

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошенні шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в руб.

різні оголошення зод. 0.30

1 мм. одношпальтовий в тексті і новинах зод. 0.50

1 мм. одношпальтовий на першій сторінці зод. 0.80

Дрібні оголошення від слова:

матримоніальні і приват. кореспонденція по зод. 0.15

купи, продаж, викуп (т. п.) зод. 0.10

шукачі праці зод. 0.05

слова тогочасно друком подвійно.

Остання сторінка 1/1 зод. 0.15

Остання сторінка 1/2 зод. 0.10

Остання сторінка 1/4 зод. 0.05

Остання сторінка 1/8 зод. 0.02